

Adventes Vēstis

2012. gada septembris, #9 (199)

Vienoti Kristus
cerībā

KONFERENCE
“DARĪT ZINĀ-
MU DIEVU
EIROPĀ”

INTERVIJA AR
EVANĢĒLISTU
MARKU
FINLEJU

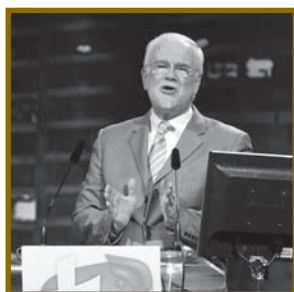
VĀRDS
MĀCĪTĀJAM:
“KLUSA, LĒNA
BALSS”

VALMIERAS
DRAUDZEI
100 GADI

JAUNUMI
KORINTAS
DRAUDZĒ

EVANĢĒLISTS MARKS FINLEJS

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Intervija	14
Vārds mācītājam	16
Ģimene	19
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Darīt Dievu zināmu citiem

„Adventes Vēstu” numurs, ko Jūs turat rokās, ir mazliet citāds nekā parasti, jo daļa rakstu ir veltīti lielai mācītāju un draudžu darbinieku konferencei, kura augustā beigās notika Slovēnijā. Gan intervija ar evaņģēlistu Marku Finleju, gan Nūboldas koledžas Teoloģijas studiju nodaļas vadītāja Lorensa Tērnera svētruna ir tikai neliela daļa no tā, ko mēs varējām dzirdēt un iegūt šajā pasākumā. Gribu izmantot iespēju savā un visu pārējo Latvijas pārstāvju vārdā pateikties Latvijas draudžu savienības vadībai par iespēju tur būt.

Protams, katrā vietā, valstī un pasaules malā ir sava specifika, kā uzrunāt cilvēkus un atklāt viņiem mūžīgās vērtības. Var izmantot modernas tehnoloģijas, mūziku, sportu, būt ļoti noderīgiem sabiedrībā utt. Bet personīgo attiecību veidošanas principi ir līdzīgi: uz klausīt Viņa kluso balsi; garīgi piepildīties, lasot Bībeli, sarunās un lūgšanās, kurās jāļauj Dievam runāt vairāk nekā teikt pašiem; saņemot garīgu barību iet un nest to tālāk. Mani personīgi ļoti uzrunāja Dženetas Peidžas liecības un atklātība, stāstot par savām attiecībām ar Dievu dzīves grūtos un ne tik grūtos brīžos, ikdienā. Liecības uzrunā un iedrošina.

„Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.” (Jņ.12:3)

Ar šādu atziņu un Dieva Gara vadīti mēs varam nest Viņa vēsti saviem draugiem, kaimiņiem, savam ciematam, pilsētai, valstij un visai pasaulei, jo tāds ir Viņa plāns.

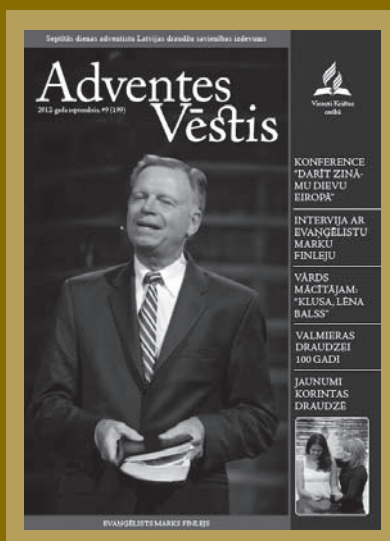
Lai Dievs Jūs uz to svētī,

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstu” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Ģirts Rozners

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Reālā dzīve nevis dogmas

Atkal ir atnācis rudens ar savu skaistumu, ar ražas laiku. Varam izvērtēt vasaras ieguvumus. Skolēniem un studentiem, kā arī skolotājiem un pasniedzējiem iesācies jaunais mācību gads. Dzīve daudziem kļuvusi dinamiskāka, aizņemtāka. Vasaras laiskums, ja arī tāds bijis, sāk aizmirsties. Domājot par vasaru, jāsaka, ka tā bijusi garīgi bagāta gan draudžu bērniem un jauniešiem, gan draudžu mācītājiem un viņu dzīves draugiem. Domāju, ka katram no lasītājiem ir bijuši savi garīgā pacēluma punkti.

Vēlētos atsaukt atmiņā brīžus no jauniešu nometnes *TeamWork*, kur kādā darba grupu laikā jaunieši pārdomāja un dalījās savā redzējumā par to, kādu tie vēlētos redzēt savu draudzi. Šīs pārrunas izgaismoja vairākus aspektus, ko varbūt ikdienā nepamanām, bet kas traucē sadraudzībai un garīgai izaugsmei. Interesanti, ka tās nav lietas, kas dārgi maksā. Tā ir attieksme, kas satrauc jauniešus. Kādi minēja to, ka viņu draudzē jaunieši diezgan nesmalkjūtīgā veidā tiek aplūsināti, jo ko gan tie saprot un var pasacīt! Gan jau kaut kad vēlāk... Citur tā ir aprunāšana, negatīvisms, publiska citu aizskaršana.

Jaunieši vēlas vidi, kur ne tikai vārdos skanētu apgalvojumi par mīlestību, piedošanu, gatavību kalpot, bet tā kļūtu realitāte. Viņi grib piederēt draudzei, kura reāli palīdz cilvēkiem praktiski un garīgi, kur sabiedrība vērtē draudzi kā vietu, kur viņi vēlētos būt. Tā ir vieta, kur skan dinamiska Dieva Vārda sludināšana un kur var garīgi bagātināties.

Reizēm liekas, ka, ja uzcelsim jaunu dievnamu, tad tikai nu lietas notiks. Bet tas nemaina cilvēkus. Jābūt gataviem Dieva Gara pieskārienam. Jā, dievnamiem jābūt sakārtotiem un tīriem, bet draudzes locekļu sirdīm vēl vairāk. Prieks bija dzirdēt, ka jaunieši ir gatavi darboties šajā virzienā un kļūt daļa no Dieva stāsta šai pasaulei. Atcerēsimies, ka bērni un jaunieši nav draudzes nākotne, bet tā ir tagadne. Mums jābūt dzīvot un kalpot kopā.

Mācītājiem un viņu dzīves draugiem bija iespēja piedalīties Septītās dienas adventistu Baznīcas Transeiropas nodaļas rīkotajā Eiropas mācītāju konferencē. Šīs konferences, kas notiek reizi piecos gados, ir ļoti vērtīgs garīgs piedzīvojums. Šoreiz konference bija sagatavota izcili, jaukā vietā, ar pārdomātu lektoru izvēli, labām praktiskajām darbnīcām. Domāju, ka katrs, kas piedalījās, tika garīgi bagātināts un ir gatavs to līdzdalīt savām draudzēm. Domāju, ka varēsim sajaut jaunas strāvas draudzes kalpošanā un tās redzējumā par savu vietu sabiedrībā. Konferences tēma bija fokusēta uz vajadzību darīt zināmu Dievu sabiedrībai. Ne tikai parunāt un paspriedelēt kaut ko par Dievu, bet ļauties Viņa vadībai savā dzīvē, lai dzīve atklāj kristieša garīgā piedzīvojuma vērtību un bagātību. Cilvēki ir tik bagātā informācijas laukā, ka vārdi nāk un iet, un bieži tiem nav nekāda seguma. Mēs iedomājamies, ka, parunājot par dogmām, ar to jau pietiek. Bet Dievs Savā Vārdā ir atklājis stāstu par dzīves realitāti. Un Viņš vēlas, lai mēs katrs, piedzīvojot Viņu savā dzīvē kļūtu par šī stāsta daļu un lai tas būtu sajūtamā apkārtnē, kurā dzīvojam.

Šodienas pasaulē cilvēki meklē realitāti, kas bagātina dzīvi un var ienest pārmaiņas. Mēs dzīvojam ļoti fragmentētā pasaulē, kur cilvēki katrā no reliģiskajām izpausmēm meklē kaut ko tādu, kas viņus spētu uzrunāt. Tādēļ mums jādomā par to, lai mūsu kristīgā izpausme būtu tā, kas pēc iespējas labāk uzrunā mūsu kaimiņus, darba biedrus un citus cilvēkus, ar kuriem sastopamies.

Pētījumi parādījuši, ka liela nozīme joprojām ir pasludinātajam vārdam, mācītāja spējai sekot līdz dzīves norisēm un dinamiskā veidā tos uzrunāt. Atliek novēlēt bagātīgu ražu gan jūsu praktiskajā, gan arī garīgajā dzīvē. Lai Dieva klātbūtne ir ne tikai ap jums bet arī jūsos!

Viesturs Reķis

Gaidāmie pasākumi

13. oktobris

Jaunā Bībeles tulkojuma atvēršanas svētki.

Rīgā

15:00 Svinīgais dievkalpojums Rīgas Doma katedrālē.

18:00 Jaunā Bībeles tulkojuma atvēršanas svētki kinoteātra *Splendid Palace* telpās (Elizabetes iela 61).

Uz žurnāla pēdējā vāka ir plakāts pasākumu reklamēšanai draudzēs.

Liepājā

15:00 sv. Trīsvienības katedrālē (Lielā iela 9)

Ventspilī

18:00 Pārventas bibliotēkā (Tārgales iela 4)

Daugavpilī

15:00 M. Lutera katedrālē (18. novembra ielā 66)

20. oktobris

Adventistu jauniešu ticības festivāls.
16:00 Baznīcas ielā 12a, Rīgā.

Sludinājumi

- Kristīgais bērnodrāzs „Liesmiņas” aicina darbā auklīti vai audzinātāju. Atrodamies Babītē, Gravu ielā 42. Pieteikties pa e-pastu Konstantins.Reznikovs@gmail.com vai zvanīt pa tālruni 29463322.

- Jauna ģimene vēlas īrēt vienistabas dzīvokli Rīgā (Purvciemā vai Juglā). Telefons – 26590679.

- Sieviete, 52 gadi, ļoti lūdž rakstīt un atbraukt patiesus kristiešus, jo esmu viena. Priecātos, ja kāds stiprinātu manu ticību, man tas ir ļoti svarīgi. Telefona man nav. Ļoti gaidīšu. Arī palīdzība vajadzīga, bet bieži tikai sirsnība, mīlums, sapratne. Adrese: Ilga Burka, „Ezīši”, c. Krapa, Daukstu pag., Gulbenes nov., LV-4429.

- Saulkrastos Ainažu ielā 6a sācis darboties „Veselīga dzīvesveida centrs”. Sestdienās pl. 13:00.

Prieks iepriecināt

Pirmā skolas diena, pirmā klase. Mazajam cilvēciņam mainās visa dzīve. Tomēr daudzās ģimenēs tas nav tikai prieks, bet rūpju pilna gatavošanās. Pateicoties labdarības organizācijas ADRA atbalstam, šovasar varējām rūpju nastu atvieglot divām ģimenēm. Tukuma novada sociālajā dienestā mums ieteica divus pirmklasniekus – Madaru un Sandi.

Abu bērnu ģimenēs ir jaunāki bērni, abu bērnu vecākiem nav pastāvīga darba, abām ģimenēm liels atspajds ir meža veltes.

Madaras māmiņa priecājās, ka meitas skolas somai viss jau ir sagādāts, bet mazo, nopietno tumšācīti pirmajai skolas dienai saposām kopīgi. Sandis ir kustīgs kā ūdenszāle, viņa lielais sapnis ir kļūt par slavenu futbolistu. Viņam jāgādā skolas soma. Māmiņa pieprot šuvējas amatu un tādēļ nopietni novērtē somu izturību, pirms to piepilda burtņīcas, zīmuļi un citas nepieciešamas lietas.

Kopā ar šo bērnu vecākiem esam pateicīgi Zviedrijas ticības brāļiem un māsām par sniegto finansiālo atbalstu. Mūsu zemē ir daudz šādu ģimeņu, kurās katra diena ir rūpju pilna gan lielajiem, gan mazajiem. Lūgsim, lai tajās atveras durvis mieram un priekam, kādu var sniegt tikai Dievs.

Daina Sproģe Tukuma draudzē

Visskaistākā vasaras diena Jelgavas cietumā

Ir pagājuši 11 mēneši no iepriekšējām kristībām Jelgavas cietumā, un atkal ir cilvēki, kas vēlas ar Dieva palīdzību mainīt dzīves kvalitāti. Ne jau viņi bija tie sliktākie, bet vienkārši centās pašu spēkiem tikt uz priekšu dzīvē. “ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani.” Šis Bībeles teksts bija kā pamats pārdomām un cīņai pašiem ar sevi. Vai turpināt pašiem iet pa dzīvi uz priekšu, vai uzticēties Jēzum Kristum – Viņa iemītai takai? Ko nozīmē uzticēties Jēzum? Kāda izskatās kristīgā dzīve? Tas bija temats gada garumā.

Ieslodzījuma termiņi ir dažādi, bet doma viena – kā gūt stabilitāti dzīvē. Visi vēl jauni gados, lieli plāni un domas galvā – “Rādi mums ceļu uz drošu nākotni.” No dažādām kamerām cietuma teritorijā iznāca 13 vīri ar apņemšanos nākotnē dzīvot kristīgu dzīvi. Viņus sagaidīja 13 kristieši no brīvības un liecināja, ka tas ir iespējams. Skanēja dziesmas kora „Adventus” izpildījumā. Dziedāja arī kristieši no ieslodzīto vidus. Lai arī ūdens baseinā bija auksts, tomēr sirdīs bija jūtams brālības siltums. Lielā Dieva ģimene papildinājās ar “jaunpiedzimušajiem” brāļiem.

„Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsīt Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdējā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” Mācītājs Andris Āriņš uzlika svētību rokas jaunajiem brāļiem liecināšanai un kalpošanai. Pēc kristībām izejot no cietuma turpat aiz cietuma vārtiem, cietuma kapelāns aizlūdza par šo kalpošanas darbu un par visiem ieslodzītajiem.

Tie bija īsti svētību brīži ikvienam dalībniekam un visam cietumam. Cietuma kamerās ir vēl daudz ieslodzīto, kuri gaida Sv. Gara izliešanos viņu sirdīs. Vēl ir daudzi, kas nekad nav izjutuši dievišķās mīlestības spēku. Svētīsim tos savās lūgšanās. Atbalstīsim visu, kas nes svētības mums pašiem un citiem.

Palīgmacītājs un kapelāns R. Krieviņš

Līdz šejieni DIEVS VADĪJIS...

Ilona Berga
Valmieras draudze

Ar šādu nosaukumu 11. augustā Valmieras septītās dienas adventisti svinēja savu 100 gadu jubileju.

Jau ilgi pirms šīs dienas mēs neatlaidīgi lūdzām, lai Dievs svētī un pasargā, dod gudrību un pacietību, kā arī vēl daudzas citas svētības tiem cilvēkiem, uz kuru pleciem bija šīs dienas pasākumu norise.

Mums ir ierasts, ka dāvanas saņem jubilāri, taču šoreiz veselības klubs „Jauns sākums” dāvināja pilsētai veselības izstādi. To apmeklēja 170 cilvēki. Visu dienu Valmieras teātra vestibīlā, kurā mūs uzņēma, pateicoties Jānim Biernim, nenogurstoši strādāja 41 cilvēku komanda. Izstādē tika dalīti ielūgumi uz simtgades koncertu. Katrs apmeklētājs saņēma dāvanā arī grāmatu „Lielā cīņa”. Cerēsim, ka šī sēkla iesēsies, un lasītāji izvērtēs pasaulē notiekošo cīņu starp labo un ļauno.

visi zinām, ko nozīmē vest citus pie Dieva un kalpot draudzei. Daudzus gadus vairāki draudzes locekļi ir bijuši uzticīgi savos pienākumos, par to viņiem arī pateicās, dāvinot pulksteņus, uz kuriem mūsu čaklā Līva ar zeltītiem burtiem bija uzrakstījusi „līdz šejieni Dievs vadījis”.

Kamēr mēs visi bijām svētku dievkalpojumā, tikmēr vairākas māsas gatavoja svētku mielastu, kurā pēc tam visi piedalījās. Liels paldies Ilonai Tēraudai, kura ar savu saimnieces un izdomu talantu pielika daudz pūļu, lai visiem ļoti garšotu. Pēc sadraudzības mielasta Juris Cīrulis aicināja uz ekskursiju pa Valmieru. Viņam arī pateicība par ziedotiem līdzekļiem 100 gadu jubilejas žurnālam, kuru katrs saņemmām par brīvu un vēl pietika padalīt kultūras namā, kur mēs devāmies, lai sniegtu koncertu. Liels pārsteigums bija, kad ieraudzījām zālē aizņemtas gandrīz visas 700 vietas. Tas bija labdarības koncerts, kurā savāktie ziedojumi tika nodoti fonda „Iespēju tilts” Valmieras jauniešiem ar īpašām vajadzībām. Uz koncertu Valmieras draudzi sveikt bija ieradušies gan Valmieras domes priekšsēdētājs, gan citu konfesiju mācītāji un pārstāvji, kā arī apmeklētāji no veselības izstādes. Liels prieks par Cēsu draudzes kora un vīru atbalstu. Dzirdējām arī Valmieras mūzikas skolas stīgu ansambli. Skaistās skaņās ieklausījāmies talantīgo Liepiņu ģimenes izpildījumā. Koncerts ilga gandrīz 3 stundas. Tās bija svētīgas stundas, kuru vadītāji Līva un Miks atgādināja visiem skatītājiem, cik Dievs ir daudz mums darījis.

Ar to vēl vakars nebeidzās, jo pēc pulksten deviņiem vakarā Ilze un Ziedonis Geides aicināja turpināt svinēt svētkus pie sevis mājās. Uz šo aicinājumu atsaucās ap 100 cilvēkiem. Apbrīnojama ir šīs ģimenes viesmīlība!

Brīnišķīgs vienas dienas ceļojums, kas lika ieskatīties dziļāk Dieva varenībā, gudrībā un mīlestībā. Personīgi man šis pasākums atgādināja divas lietas. Pirmkārt, draudzi veidojam mēs katrs, un tieši tāpēc mums vienmēr jāzina, kāpēc šodien man blakus nesēž tas cilvēks, kas vienmēr sēdējis. Kur viņš palicis? Vai viņam nav vajadzīga mana palīdzība? Un otrkārt, mūsu draudzes kalpo ar tik daudz talantiem, tāpēc tie biežāk ir „jāiznes” arī ārpus mūsu telpām, lai caur to mēs atklātu savu Debesu Tēvu. Tas, ka Dievs apveltī ar īpašām dāvanām savus bērnus, pierādījās arī kultūras nama koncertā.

Elektronisko žurnāla versiju „Līdz šejieni Dievs vadījis” un 100 gades pasākumus var skatīt www.valmiera.adventisti.lv

11. augustā, sabata rītā, uz dievkalpojumu steidzās gan vietējie draudzes locekļi, gan arī ciemiņi. Par Velgas un viņas ģimenes gatavoto ziedu kompozīciju priecājās katrs, kas nāca uz baznīcu!

Pirmajā daļā draudzes koris „Pretī debesīm” Elīnas Gailēs vadībā un vīru kvartets Ziedoņa Geides vadībā ieskandināja dievkalpojumu, savukārt Viesturs Reķis teica svētrunu „Dieva draudze”. Otrajā daļā mācītājs Aldis Zēmele pievērsa uzmanību vēstures notikumiem, kurus bija vadījuši reāli Dieva brīnumi. „Es esmu labais gans” - tā Dievs atgādina mums ikvienam. Mums taču nemaz nevajag citu ganu, vai ne?

Neiztrūka arī daudz laba vēlējumu no citām draudzēm. Apziņa, ka mums ir daudz brāļu un mūsu Kristū, dara mūs vēl spēcīgākus ceļojumam uz debesīm. Sludinātāji, kas kalpojuši Valmierā, parādīja savas spējas cilvēku zvejošanā. Šoreiz, protams, tas bija pavisam atvieglots uzdevums, taču dzīvē mēs

20 gadi Rīgā

Šā gada 18. augustā Septītās dienas adventistu Rīgas 4. draudzes telpās notika svinīgs pasākums par godu Dievam un 20 pastāvēšanas gadiem.

Stāsta Rihards Krieviņš: „Draudzes pirmsākumi atrodami jau 1991. gada 13. oktobrī, kad Lija Bogatirčuka iesāka Bībeles semināru Pļavniekos, un Rihards Krieviņš kopā ar pārējiem draudzes aktīvistiem turpināja Bībeles seminārus – svētdienas skolu. Semināra nosaukums bija „Kristus krusta noslēpums”, kuru apmeklēja 64 reģistrēti apmeklētāji.

1992. gadā Rīgas Kongresu namā evaņģēlists Džeims Mitlaiders mēneša garumā organizēja evaņģelizācijas pasākumu. Šī pasākuma laikā Latvijas draudzēm pievienojās 340 jauni draudzes locekļi. Krieviski runājošo draudzes locekļu skaits divkāršojās. Rīgas 4. draudzes padome tā paša gada 23. jūnijā vienbalsīgi nolēma draudzi sadalīt divās daļās, izveidojot jauno Rīgas II draudzi. Pirmais dievkalpojums 3. jūlijā notika Salnas ielā 2. Ieradās apmēram 50 apmeklētāji. Uz mājas fasādes bija uzstādīts liela izmēra uzraksts „Bībeles skola visiem” (krievu valodā). 1993. gada 16. jūlijā draudzes mācītāja vietu ieņēma br. Nikolajs Bogatirčuks. 1997. gada 6. septembrī pēc Draudžu savienības lēmuma par Rīgas 2. draudzes mācītāju tika iecelts Oļegs Mihailovs.”

Oļegs Mihailovs: “Pirms Rīgas 2. draudzes es kalpoju Adventistu Boldeņrājas draudzē. Pirms tam es biju draudzes vecākais Rīgas 6. draudzē, un šī draudze uzturēja draudzīgas attiecības ar 2. draudzi, tāpēc man daudzi draudzes locekļi bija pazīstami. Tajā laikā bija daudz jauniešu un mājas grupas.” Oļegs Mihailovs līdz pat šai dienai vada Rīgas 2. draudzi. Draudze aktīvi piedalās kolportieru darbā, organizē bērnu nometnes, piedalās evaņģelizācijas pasākumos.

Valdis Dahs

Izdziedot stāstu par ceļu pie Jēzus

Augusta vidū (no 10. līdz 19. augustam) vairāk nekā 30 jauniešu no dažādām Latvijas pilsētām bija ieradušies Aizkrauklē uz evaņģelizācijas nometni IMPACT. Tas bija pirmais šāda veida evaņģelizācijas pasākums Aizkraukles novadā, jo līdz šim neviens neko tādu nebija organizējis. Nometnes laikā mūzikas skolas zālē notika rīta svētbriži, kuros kalpoja Joakim Hjortland no Norvēģijas. Joakims ir Impact Norway vadītājs, un viņš ir 22 gadus vecs. Varēja noklausīties arī seminārus, kuros kalpoja dažādu draudžu mācītāji par tādiem aktuāliem tematiem kā, piemēram, „Kāpēc darīt Dieva darbu?”, „Trīs eņģeļu vēsts”, „Ko darīt, ja kalpošanā jūties izsmelts un pārdedzis?”, „Radikāla lūgšana” u.c. Jauniešiem visu šo 10 dienu laikā bija daudz darba. Viņi ne tikai Aizkraukles pilsētas, bet arī tuvāko novadu – Skrīveru un Kokneses – iedzīvotājiem stāstīja par savu ticību, par to, kāpēc viņi tic Dievam un kāpēc Viņam ticēt ir labi. Pie mūzikas skolas bija novietoti dažādi stendi („Zinātne par Bībeli”, „Kas ir Jēzus Kristus”, „Lūgšanu pietura”), un to saturs allaž mainījās, kā arī teltīs katru dienu notika dažādas tematiskas aktivitātes.

Šajā laikā jaunieši kopīgi ar mūsu draudzes mācītāju Aini Kasparu apmeklēja Skrīveru novada pašvaldības aģentūras Sociālās aprūpes centru „Ziedugravas”, lai iepriecinātu tā iemītniekus gan ar Dieva Vārdu, gan ar dziesmām. Pasākums norisinājās pansionāta jaunajā korpusā. Mums bija neviltots prieks, ka varējām satikties ar šiem cilvēkiem.

Ainis savā uzrunā līdzdalīja pārdomas no savas dzīves, kāpēc Dievam ir tik labi uzticēties, un katram novēlēja, ja vēl nav paspējis iepazīties ar Dievu, tad to darīt. Jaunieši klātesošajiem garīgajās dziesmās pavēstīja kādu stāstu par to mīlestību, kas nāk no Dieva.

Bija prieks vērot, kā sirmgalvjī applaudēja un kā viņu acīs iezaiļojās aizkustinājuma asaru lāsītes. Pansionāta bibliotēkai jaunieši dāvināja garīgo literatūru un vēl kādu brīdi pakavējās, lai ar katru pansionāru individuāli aprunātos.

Kāpēc mēs to darām? Ainis Kaspars pirms koncerta sabatā mūzikas skolā savā uzrunā klātesošajiem sacīja: „Mēs darām visu to tāpēc, ka mūs ir uzrunājis Dievs tā, ka mēs nespējam klusēt. Mēs esam kristieši, kas runā par Dievu. Mēs esam piedzīvojuši mīlestību, ko Dievs mums ir sniedzis, un mēs vēlamies dalīties ar citiem.” Visas šīs nedēļas laikā jaunieši stāstīja cilvēkiem par to, cik ir labi vērtēt un cienīt citus, cik ir labi parādīt viens otram mīlestību. Jaunieši evaņģelizācijas koncertā dziesmās izdziedāja stāstu par ceļu pie Jēzus.

Evaņģelizācijas pasākuma pēdējā dienā, svētdienā, notika Veselības izstāde. Jaunieši un veselības speciālisti no Valmieras deva labus padomus, kā šodienas ekonomiskajā situācijā izvēlēties laicīgi jau dzīvot veselīgi, lai nebūtu jāsaskaras ar veselības problēmām. Mūzikas skolas zālē bija eksponēti arī vairāki veselības principu stendi. Aizkraukles draudze pateicas par šo laiku, kuru kristīgi jaunieši pavadīja pie mums, par viņu radošo darbu, pūlēm misijas projekta realizēšanā, par prieku, kuru viņi sniedza cilvēkiem.

Sarmīte Iveta Lauberte, Aizkraukles draudze

NOMETNE AIZKRAUKLĒ

Augusta vidū Aizkraukles pagastā dabai draudzīgās brīvdienu mājas „Aronijas” teritorijā notika pirmā Aizkraukles draudzes organizētā Ceļa Meklētāju nometne. Tajā pulcējās ap 50 bērnu, jauniešu un pieaugušo, kopā 11 ģimeņu, tajā skaitā 10 bija trūcīgās.

Paši mazākie dalībnieki Līgas O. vadībā (līdz astoņiem gadiem) darināja rokdarbus, izjuta sacensību garu, izmēģinot savu veiklību dažādās stafetēs, rotaļās un spēlēs. Savukārt lielajiem bija iespēja iemācīties siet dažādus mezglus, piedalīties pārgājienā, izmēģinot trošu ceļus, šaut ar lokiem, piedalīties golfutbolā, muzicēt, iemācīties pārļošanu, kā arī piedalīties citās visdažādākajās aktivitātēs.

Nepilnu divu dienu garumā visiem bija iespēja kopīgi dziedāt, kā arī sarunāties ar vecākiem pārrunāt, kāpēc „Ceļa Meklētāju” klubs ir kaut kas labs tieši viņu bērniem un ģimenei. Varēja arī pasēdēt pie ugunsкура un baudīt saimnieču gatavotās maltītes.

Par piedzīvoto nometnē dalās māmiņa Marina: „Ļoti jauka nometne, mums visai ģimenei patika. Bērni ir sadraudzējušies un ieguvuši jaunus draugus. Tagad satiekoties viņi pārrunā nometnē piedzīvoto un apmainās ar fotogrāfijām. Šis pasākums ir galā, bet arī nākošajā gadā vēlamies tādā nometnē piedalīties. Tas mūsu ģimenei bija gaišākais un spilgtākais notikums šajā vasarā, jo nekas tik interesants nav piedzīvots. Man pašai ļoti patika pārļošana, pārrunas un kopā dziedāšana pie ugunsкура. Patika vienotības sajūta.”

Vecmāmiņa Sandra: „Maniem mazbērniem ļoti patika trošu ceļš un šaušana ar loku. Viens no viņiem pasākuma gaitā

uzdeva jautājumu – kāpēc tā notikšot tikai divas dienas, viņš gribot, lai viss tik ātri nebeigtos... Bija interesanti kopā pabūt, laiks aizsteidzās ātri, bija vērts iepazīt vienu otru, kļūt gudrākiem, zinošākiem, domājošākiem un veiklākiem! Bija vērts piedalīties „Ceļa Meklētāju” nometnē!”

Nometnes noslēgumā daudzi pateicās draudzes mācītājam Ainim ar dzīvesbiedri Simonu, kā arī viņu radošajai un saliedētajai komandai, kuri darīja visu no sirds, lai nometne izdotos. Dalībnieki šķīrās, kopīgi nodziedot nometnes himnu „Lai tevi sargā un palīdz Dievs”. Šis pasākums tika organizēts ar mērķi, lai veidotu Aizkrauklē „Ceļa Meklētāju” klubu.

*Sarmīte Iveta Lauberte,
Aizkraukles draudze*

Rīgas Ceļa Meklētāju kluba Dieva Draugi skolotāji devās ciemos pie Aizkraukles – jā, tagad var teikt arī tā – draugiem. Ciemšanās mērķis – noorganizēt svētkus pusaudžiem, un tā kā Aizkraukles draudze ir aktīva brīvprātīgā darbā ar bērniem un pusaudžiem, tā mīļi aicināja ciemos palīdzēt noorganizēt divu dienu nometni vietējiem pusaudžiem un bērniem.

Pēc dievkalpojuma devāmies uz viesu namu, kur iekārtojām savu nometnes vietu. Pusaudžiem īpaši patika celt tel-

tis, mazākajiem bērniem to palīdzēja darīt līdzī atbraukušie vecāki. Turpinājumā – nometnes atklāšana un iepazīšanās, kam sekoja dažādas spēles un stafetes komandās. Neizpalika ne koka labirints, slēpošana, mezglu mācīšanās, muzikālās rotaļas, bet vissvarīgāk – uzticība un draudzība, ko mēs, pieaugušie, no viņiem varam vien mācīties! Paraleli notika piemērotas nodarbības mazākajiem.

Pēc labām vakariņām pulcējāmies pie ugunsкура un pārrunājām dienas notikumus un nākamās dienas plānus.

Pirmajiem saules stariem parādoties, daži centīgākie jau bija augšā, gatavi turpināt šo dienu tikpat labi kā vakardienā. Stāsts, aktīvas dziesmas, erudīcijas pārbaude – rīta sanāksme palīdzēja pamosties vēl aizmigušajiem. Šī diena bija paredzēta dažādām aktivitātēm gan plāvā, gan mežā – trošu ceļi, futbols, pašgatavotas rotas, dažādu valstu nacionālās dejas, loku šaušana, kā iekurināt ugunsкуру bez sērķociņiem. Šķiet, viņiem patika.

Kopīgs foto un apskāviens. Vēlme atkal satikties. Pieķeršanās. Prieks.

Pasaulē nav nekā labāka par Jēzus mīlestību! Paldies Tev par dienām šim!

Liels paldies Aizkraukles draudzei par finansiālo un organizatorisko palīdzību nometnes tapšanā!

Ieva

Aidis Tomsons
žurnālists,
AV ziņu nodaļas
redaktors

DARĪT ZINĀMU DIEVU EIROPĀ

Veselu nedēļu adventistu draudzes Latvijā, un ne tikai Latvijā, bija palikušas bez saviem mācītājiem un administrācijas. Ap 700 mācītāju plus viņu dzīvesbiedres no 22 Eiropas valstīm no 20. līdz 26. augustam bija pulcējušies uz kopīgu sanākumi Slovēnijā, lai runātu par Baznīcas aktualitātēm, izaicinājumiem un misiju.

Galvenais izaicinājums bija izteikts šīs konferences moto „Darīt zināmu Dievu Eiropā”. Kamēr pasaulē mērogā draudzes priecājas par izaugsmi (Adventistu Baznīcas draudzes locekļu skaits strauji aug), Rietumu pasaulē aina ir krietni bēdīgāka. Arī Latvijā. Kristības notiek reti, cilvēki uz baznīcu nenāk. Turklāt tieši Eiropā aina ir vissliktākā. Statistika liecina, ka vidēji katrā draudzē gada laikā notiek 2 kristības – vismaz šādus skaitļus minēja Ģenerālkonferences pārstāvji. Kāpēc tā? Un vai ir iespējams ko darīt, lai situāciju mainītu?

Vienprātības nav

Runa ir par vienprātību atbildēs uz jautājumiem: „Kāpēc? Ko darīt?” Šo dienu laikā, klausoties dažādās uzrunas, piedaloties darba grupās un plenārsesijās, es centos savā prātā sastrukturizēt to, ko dzirdēju, un, jāatzīst, man līdz galam

neizdevās. Nav tā, ka teologi, mācītāji un pārējie runātāji būtu pretrunās par to, kas notiek Eiropā un Adventistu Baznīcā. Drīzāk varēja izšķirt vairākus virzienus, kuros katrs no klātesošajiem redzēja vissvarīgāko, kas nepieciešams, lai draudze atkal augtu. Es tos sakārtoju šādā veidā:

Lūgšanas pēc atmodas

Šis ir adventistiem zināmākais aicinājums, un tas nāk no Ģenerālkonferences. Par to runāja arī darba grupās un sesijās. Lai gan, jāatzīst, mazāk nekā es sākotnēji varētu iedomāties. Ģenerālkonferences vadība jau gada garumā nenogurstoši aicina rīkot ilgstošus, pastāvīgus, kopējus un atsevišķus lūgšanu brīžus, lai draudzes locekļi vienotos kopējos lūgumos Dievam pēc bagātīgas Svētā Gara izliešanās un atmodas. Daudzi draudzes locekļi arī Latvijā to dara. Konferencē visiem mācītājiem tika izdalīta grāmatiņa „Lūgšana pēc

lietus!'. To izdevusi Ģenerālkonference, un tajā var atrast gan dažādus Bībeles tekstus un E. Vaitas citātus, gan arī praktiskus ieteikumus, kā organizēt kopējos lūgšanu brīžus. Diez vai kāds mācītājs šaubās par lūgšanu nepieciešamību. Tomēr varēja just, ka ne visi klātesošie šo aicinājumu uzskata kā visaktuālāko un galveno atslēgu, lai atklātu Dievu Eiropā.

Intīmās attiecības

Lai varētu lūgt un darboties misijas laukā, vispirms ir jāizveido ar Dievu intīmas attiecības. Dievs ir jāiemīl tā, ka mēs kļūstam kā viens. Es Jēzū, un Jēzus manī. Iespējams, šo dziļo attiecību trūkums ir iemesls, kādēļ mums nav, ko dot tālāk pasaulei. Šo domu varēja dzirdēt gan dažādās uzrunās, gan vairākos uzvedumos, kuros modernizēti tika atklātas

Uzvedums par pazudošo dēlu

Kristus līdzības, piemēram, par pazudošo dēlu. Arī vienā no iedvesmojošākajām runām, kuru pirmajā dievkalpojumā pēc atklāšanas teica Ņūboldas koledžas Teoloģijas studiju nodaļas vadītājs Lorens A. Tērnērs. Šo runu varat lasīt sadaļā „Vārds mācītājam”. Draudžu mācītāji tika aicināti ne tikai lūgt pēc atmodas un izteikt Dievam savas vajadzības, bet mācīties klausīties. Dievs runā maigā, klusā balsī, un, lai Viņu sadzirdētu, ir jāapklus, jāgaida un jāklausās. Un tikai tad, kad kļūstam viens ar Dievu, mēs iegūstam to, ko dot tālāk citiem.

Līviņa Baltrušaite

Jaunieši un riska uzvedība

Kalevo Aromaki vadītā darbnīca iedrošināja draudzes iesaistīties darbā ar jauniešiem, īpaši uzsverot šodienas aktualitāti – riska uzvedību. Ar jēdzienu riska uzvedība saprotamas gan dažāda veida atkarības – narkotiku, alkohola –, gan pusaudžu sekss, vēlme veikt dzimummaiņas operāciju, pastiprināti sekot sabiedrībā populāra dzīvesstila tendencēm, kas ne vienmēr ir atzīstamas par veselīgām un piemērotām jauniešiem.

Kā draudze var darboties ar riska grupas jauniešiem? Pirmkārt, apzināties, ka mēs esam šeit, lai būtu kopā ar neaizsargātajiem, ar zaudētājiem, ar atstumtajiem, ar nespīstajiem, ar tiem, kuri neapzinās savas dzīves jēgu. Darbā ar šiem cilvēkiem panākumi būs tikai Jēzus metodei. Pamatojoties Elenas Vaitas teiktajā par šo metodi, tika doti ieteikumi – kļūt vienlīdzīgiem, būt vienam no, nevis pārākam, būt līdzjūtīgiem, just empātiju, iesaistīties

Mācītājs un dziedātājs Vintlijs Fips

Līdzīgiem Kristum

Šo domu nenogurstoši atkārtoja mācītājs Vintlijs Fips no ASV. Būdams melnādainais ar Dieva dāvētu dziedāšanas talantu, viņš savas uzrunas iesāka ar skaistām dziesmām. Bet viņa emocionālā uzstāšanās pastāvīgi tika papildināta ar klausītāju āmen un aplausiem. Viņš ir pārliecināts, ka iemesls, kādēļ cilvēkus vairs neuzrunā kristietība, ir paši kristieši. Un Baznīca. Cauri gadsimtiem kristīgā Baznīca ir radījusi greizu priekšstatu par Dievu. Tā nav mācējusi atklāt Viņu kā mīlošu, pievilcīgu un iekārojamu Dievu. Reizēm otrādi. Fips ir pārliecināts – Dievam būs jāstrīdas ar Romas Katoļu Baznīcu, ka tā ir nepareizi pārstāvējusi Dievu šajā pasaulē. Viņam būs jāstrīdas ar protestantu Baznīcām, ka tās ir nepareizi pārstāvējušas Viņu šajā pasaulē. Un diemžēl Dievam būs jāstrīdas ar Adventistu Baznīcu, ka arī tā nav pareizi pārstāvējusi Viņu. Fips neskopojās ar asiem pārmetumiem Baznīcas administrācijai, un pauda pārliecību, ka atmoda ir iespējama tikai tad, kad kristieši kļūs līdzīgi Kristum. Liela daļa adventistu domā, ka grēks ir tikai baušļu pārkāpšana. Bet kāda baušļa pārkāpums ir nelaipns skatiens? Vai nīgra balss? Viņš aicināja katru mācītāju kā savu galveno uzdevumu mudināt draudzes locekļus kļūt līdzīgam Kristum, un runāt par šo piereiz biežāk nekā līdz šim.

indivīda dzīvē, ikdienas norisēs, runāt valodā, kas cilvēkam ir saprotama, iegūt uzticību, tad aicināt sekot Jēzum.

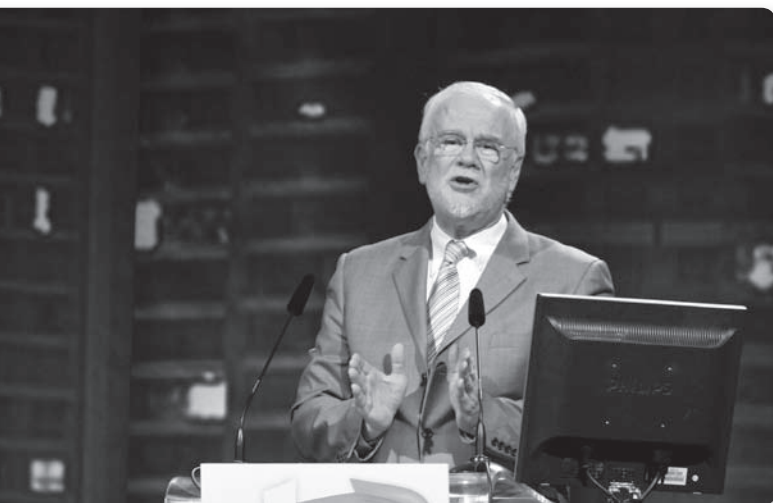
Cilvēkam vispirms jātop dziedinātam, un tikai tad ir iespējama sludināšana.

Viens no veidiem, kā saistīt draudzi un riska grupas, ir sabiedriski derīgais darbs. Mēs to varam saukt arī par brīvprātīgo darbu. Draudze var strādāt gan šos riska grupas jauniešu labā, gan ar šādiem jauniešiem kopā – dodieties palīdzēt viņu mītnes vietās uzkopt, salabot, sakopt. Kopā ar šiem jauniešiem palīdziet vecākiem, vientuļiem cilvēkiem, pavisam vienkārši, uzkopiet kāda pensionāra māju.

Un, protams, mīlestība. Mīlestība dod piederības sajūtu. Mīlestība pieņem jauniešu draudzē tādu, kāds viņš ir, lai palīdzētu viņam augt un attīstīties.

Ko darīt? Rīkotos! Strādāiet komandā: izvēlieties mērķa grupu, izstrādāiet idejā balstītu plānu, sadarbojaties ar vietējām autoritātēm, esiet darbībā.

Lai radošas idejas un drosme kalpot sabiedrībai oriģinālā un tai saprotamā veidā!

Transeiropas divīzijas prezidents Bertils Viklanders

Vienoti misijā

Vēl viens virziens, par kuru visvairāk runāja evaņģēlists Marks Finlejs, ir vienotība evaņģelizācijā. Viņš arī sniedza interviju „Adventes Vēstīm”, kuru varat lasīt šajā numurā un kurā viņš plašāk izskaidro savu domu. Finlejs ir pārliecināts, ka tieši vīzijas trūkums ir radījis stagnāciju draudzēs. Daudzām draudzēm nav sava evaņģelizācijas stratēģiskā plāna. Tās ir aizņemtas ar sevi un ir pazaudējušas mērķi glābt pazdušos. Ja visa draudze vienosies evaņģelizācijai, panākumi būs. M. Finlejs aicināja draudzēs studēt Apustuļu darbu grāmatu un sameklēt tajā principus, kuri bija par iemeslu Svētā Gara brīnumainajai darbībai pirmkristiešu draudzēs. Ja visi vienosies mērķim glābt pazdušos, mazsvarīgas kļūs tās problēmas, kas šobrīd ir daudzās draudzēs.

Dažādība nevis šķelšanās

Interesanti bija tas, ka lektoru vidū bija uzaicināts visplašākais runātāju spektrs. Tas atklājās ne tikai dažādos redzējumos par to, kā uzrunāt sekulāros cilvēkus Eiropā. Pie

viena galda sēdēja gan administrācija, gan tie, kas nekautrējās administrācijai veltīt kritiskus vārdus. Uzrunas teica gan Ģenerālkonferences vadība, kas lūgusi nesteigties ar sieviešu ordinēšanu atsevišķās ūnijās, gan sieviete-mācītāja, kas iepriekšējās dienās tikko kā bija ordinēta ASV. Iespējams, tieši sieviešu ordinācijas jautājums vislabāk raksturo gaisotni, kāda valda Transeiropas divīzijā. Lai gan tajās dienās jau divas ūnijas Amerikā bija nobalsojušas par sieviešu ordināciju savā teritorijā, pretēji Vispasaules Baznīcas aicinājumiem nogaidīt, tādējādi radot daudz spekulāciju par Baznīcas vienotību turpmāk, Eiropas mācītāju konferencē par šo tematu sākotnēji vispār nerunāja (izņemot aizkulisēs). Tikai pēdējā darba dienā, kad bija jautājumu – atbilžu diskusija, divīzijas prezidents Bertils Viklanders bija sagatavojis plašu paziņojumu par divīzijas nostāju šajā jautājumā. Sirmā divīzijas vadītājs neslēpa, ka viņi bija

Daži Latvijas pārstāvji izmantoja izdevību nofotografēties kopā ar evaņģēlistu Marku Finleju

Agris Bērziņš

Veselības izstāde

Mācītāju konferences laikā Slovēnijā ikvienam dalībniekam bija iespēja apmeklēt veselības izstādi, kurā, veicot dažādos testus, varēja iepazīties ar saviem veselības rādītājiem. Šī veselības izstāde savā būtībā bija tāda pati, kāda jau daudzviet ir notikusi Latvijā. Latvijā galvenokārt tā tiek organizēta, vadoties pēc NEW START (Jauns sākums) programmas, bet Slovēnijā bija iespēja iepazīties ar CELEBRATION (Svinības) metodi. Abu šo programmu pamatprincipi ir vienādi – caur informatīviem veselības stendiem, kuros mediķi vai veselīga dzīvesveida speciālisti sniedz konsultācijas un palīdz veikt veselības testus, informēt un motivēt izstādes dalībniekus dzīvot veselīgi. Jautājot Transeiropas divīzijas Veselības nodaļas vadītājam Stefanam Kūperam par to, kāpēc šajā mācītāju sanāksmē viņi izvēlējās demonstrēt tieši šo CELEBRATION (Svinības) metodi, atbilde bija sekojoša: “Tā kā vairākās Transeiropas divīzijas valstīs evaņģēliju valstiskā līmenī nav vairs iespējams atklāti pasludināt, tad šī programma ir kā “evaņģēlija labā roka”, lai vispirms iepazītos ar cilvēkiem, nodibinātu kontaktus un tikai turpmākā sadarbībā iepazīstinātu ar Glābēju, kuram rūp gan cilvēka fiziskā, gan garīgā

veselība. NEW START programmas pēdējais stends ir uzticība Dievam, kurā jau izstādes laikā atklāti tiek runāts par Dieva kā Radītāja lomu cilvēka veselības saglabāšanā un uzlabošanā, savukārt CELEBRATION programmā vārdu Dievs uz stendiem nevar izlasīt.”

Slovēnijā konferences dalībnieki uz veselības izstādi tika aicināti agrājas rīta stundās, pusdienu un vakariņu laikā. Kopējo sanāksmju laikā izstāde bija slēgta.

Ikviens konferences dalībnieks nedēļu pirms konferences varēja pieteikties pie attiecīgās savienības koordinators kā veselības izstādes brīvprātīgais kalpotājs. No Latvijas pieteicās 5 brīvprātīgie. Vislielākais ieguvums, kalpojot šajā Slovēnijas veselības izstādē, bija tuvāka iepazīšanās ar kolēģiem no dažādām mūsu divīzijas zemēm un dalīšanās pieredzē.

Lai arī organizatori gaidīja lielāku konferences dalībnieku atsaucību izstādes apmeklēšanā, tie, kuri atnāca un piedalījās, aizgāja priecīgi. Viņu prieks bija ne tikai par to, ka varēja pārbaudīt savu veselību, saņemt nepieciešamās konsultācijas un nobaudīt garšīgo augļu kokteili, bet lielākais prieks bija par Svētā Gara pamudinājumu – izmantot šo programmu misijas un evaņģelizācijas darbā. Jēzus šīs zemes kalpošanā parādīja tam piemēru – Viņš vairāk laika veltīja, palīdzot un dziedinot, nekā sludinot.

Koris no Horvātijas

lūguši gudrību Dievam, kā reaģēt, lai ordinēšanas jautājums nenovērs uzmanību no svarīgākajiem konferences tematiem. Šajā paziņojumā B. Viklanders atklāti pauda divīzijas un arī savu personisko atbalstu sieviešu ordinācijai, mudinot katru personiski pētīt un izprast, ko par iesvētīšanu un kalpošanu saka Dieva Vārds. Klātesošajiem bija iespēja arī saņemt par velti grāmatu, veltītu šim jautājumam. Tomēr Viklanders uzsvēra, ka Eiropas adventisti ir daļa no vispasaules ģimenes, kurā ļoti svarīgi ir vienoties un doties uz priekšu kopīgi. Kā daļa no Vispasaules Baznīcas saimes Eiropa cer, ka jau 2014. gada nogalē un 2015. gadā Ģenerālkonferencē pēc

Starprīdī pie lielās sanāksmju telts

Viktors Geide:

Būt kopā ar tik daudziem Dieva bērniem jau pats par sevi ir aizkustinoši, pat nezinot valodu; un tomēr izjust šo visu klātesošo ilgas kalpot no sirds, lai darītu Dievu zināmu cilvēkiem.

Ļoti patika, ka galvenais uzsvars netika likts uz programām un jaunām metodēm, bet uz galveno, ko izmantoja pirmkristieši, ejot šajā darbā, tas ir, uz personīgām attiecībām ar Dievu. Šos aicinājumus sadzirdēju gandrīz visu runātāju vēstīs:

- būt uzticīgiem Vārda sludinātājiem,
- būt Vārda un lūgšanu cilvēkiem,

rūpīgas teoloģiskas izpētes Baznīca visā pasaulē vienosies par sieviešu ordināciju, un tas nebūs jautājums, kas šķel draudzes, bet gan vieno dažādībā.

Konferences mērķis

Tie, kas piedalījušies dažādās Baznīcas rīkotās konferencēs, sacīja, ka šī bijusi viena no vislabāk organizētajām konferencēm. Divīzijas vadība neslēpa, ka gatavojušies pasākumam gandrīz 5 gadus, iztērējot daudz naudas, veltot daudz pūļu un lūgšanu Dievam. Intervijā „Adventes Vēstīm” Transeioņas divīzijas vadītājs Bertils Viklanders sacīja, ka viņš to uzskata par vissvarīgāko sanākumi, kuru divīzijā rīko reizi piecos gados.

„Mūsu draudzēs darbojas daudz labu mācītāju, no kuriem lielākā daļa kalpo mazās lauku vai mazpilsētu draudzēs.

Kvartets no Slovēnijas dziedāja acapella

Viņi ikdienā cīnās ar problēmām, kādas tās katrā vietā ir, un sātans cenšas atņemt drosmi un spēku. Mēs gribam, lai mācītāji sajūt, ka viņi nav vieni. Mēs gribam viņus iedrošināt un iedvesmot. Mēs arī gribam viņiem atklāt dažādus veidus, kā labāk evaņģelizēt un atklāt Dievu ģimenei un draudzei. Varbūt viņiem pašiem vajag atjaunot savas attiecības ar Dievu, ieraudzīt tās citā gaismā. Ja mēs mainīsimies paši, tad varēsim ietekmēt arī apkārtni.”

Kā viss notika

Nav noslēpums, ka mūsu mācītājiem nav lielas algas. Kā daudziem, viņiem ir jādomā, kā iztikēt. Tāpēc jo liels bija prieks par to, ka viņi varēja baudīt ne tikai garīgo barību, bet draudze viņiem parādīja arī īpašas rūpes un mīlestību,

- ļaut Svētajam Garam pārveidot savu raksturu Kristus rakstura līdzībā,
- un tikai tad spēšus iežēloties kā Kristus iežēlojās par grēcīgo cilvēku, mīlēt viņu un kalpot viņam. Es no šīs tikšanās to paņemu līdzī sev kā vissirsnīgākās ilgas.
- Patika kopdziedāšana, gan jau vēl daudz kas.
- Mazāk patika daži ekranizējumi, kuros pasmējāmies par sevi, vai arī iedevām līdzī ... īlenu, ar ko kādu pārmācīt.
- Tāda manā uztverē bija parodija pa „sargu” pie baznīcas durvīm. Nebija pat mazākā līdzība ar zālēm, kas palīdzētu slimajiem.
- Pateicos draudžu vadībai, ka ar Vēsmu varējām tur būt.
- Visi sadzīves apstākļi bija lieliski!

Rogaška Slatina viesnīca ir viena no senākajām pilsētā

rūpējoties par viņu fiziskajām vajadzībām un atpūtu. Visi mācītāji uz konferenci tika aicināti kopā ar savu dzīvesdraugu. Visiem pāriem nedēļas garumā bija sarūpēta istaba 3 un 4 zvaigžņu viesnīcā. Kopumā organizētāji bija noīrējuši 10 pilsētiņas viesnīcas. Visās viesnīcās bija apmaksātas gan brokastis, gan pusdienas un vakariņas viesnīcas restorānā, turklāt ēdienu izvēle bija visplašākā dažādām gaumēm un ēšanas paradumiem. Katrā viesnīcā bija Spa jeb ārstnieciskie baseini, zemūdens masāža un sauna, kas arī ietilpa jau apmaksātajos pasākumos. Brīvajā laikā (katru dienu bija atvēlētas pāris stundas brīvais laiks) varēja paņemt divriteni vai arī ar kājām doties pastaigāties pa apkārtnējiem kalniem (konference notika kūrortpilsētiņā, skaistā vietā, turklāt varēja baudīt no pazemes plūstošo minerālūdeni). Dievs bija parūpējies par brīnišķīgu laiku. Iespējams, kādam bija pārāk karsts. Taču pēc vēsās vasaras daudzi latvieši priecājās par 35 grādiem, kas bija visas nedēļas garumā.

Katru dienu pēc brokastīm visi no viesnīcām devās uz lielo telti, kas bija uzlieta turpat pilsētiņas centrā. Tur pusdeviņos sākās rīta dievkalpojums ar uzrunām, kopēju dziedāšanu un lūgšanām. Tam sekoja divas plenārsesijas

Ivo Roderts

Mūsu vēsts ir Jēzus Kristus

Piecas dienas, neskaitāmas svētrunas, semināri un diskusijas. Vai kaut kas ir mainījies? Vai Eiropas mācītāji tagad ir vairāk gatavi iepazīstināt citus ar Dievu?

Mācītāju lielāka daļa izskatījās pozitīvi noskaņota, par spīti ārkārtējam karstumam visu piecu dienu laikā. Var jau būt, ka tas tā bija, pateicoties tiem 13 000 litriem ūdens, kuri tika izdzerti telts sanāksmju laikā. Tomēr, manuprāt, tas bija tās īpašās atmosfēras dēļ, kura valdīja šajā mācītāju konferencē. Tā bija gandrīz taustāma Dieva klātbūtne, kura bija sajūtama, 1200 cilvēkiem kopīgi dziedot himnas, lai pagodinātu Dievu, klausoties Dieva Vārda pasludināšanā un piedaloties Svētajā Vakarēdienā.

Mācītāji to visu piedzīvoja – cerams, ka viņi tagad to būs spējīgi nodot tālāk, kalpojot savās draudzēs. Vēl vairāk, cerams, ka viņi būs paņēmuši savās sirdīs līdzīgu aicinājumu, kurš skanēja visās piecās Slovēnijā pavadītajās

par dažādiem tematiem. Pl. 12:00 visi devās uz pusdienām, bet pēc pusdienām sākās dalīšanās darba grupās. Katram bija iespēja izvēlēties, kuru runātāju un par kādu tematu viņš grib dzirdēt. Šī patiešām bija grūta izvēle, jo piedāvātie temati bija intriģējoši. Tad pievakarē bija brīvais laiks, bet pēc vakariņām pl. 20:00 sākās vakara lielais dievkalpojums un kopēja Dieva slavēšana. Paralēli blakus telti bija ierīkoti izstāšu un prezentāciju stendi, kur varēja aplūkot un iegādāties grāmatas. Noteiktos laikos darbojās Veselības expo, kur bija iespēja pārbaudīt savu veselību un saņemt konsultācijas.

Dažādi temati

Kā jau minēju, darba grupās izvēle bija visplašākā. Daļa no lekcijām bija veltīta Bībeles izpētei – gan atsevišķu tekstu, gan atsevišķu grāmatu studijām. Daudzi latvieši ar interesi pētīja Atklāsmes grāmatu, kur ar saviem pētījumiem iepazīstināja Ranko Stefanovičs. Citus interesēja dažādas misijas metodes. Piemēram, par misijas darbu runāja Marks

Pirms došanās mājup

Finlejs. Ne viena vien lekcija bija par to, kā padarīt draudzi iekārojamu bērniem un jauniešiem. Bija lekcijas par lūgšanu piedzīvojumiem, pazuģdēto sabata nozīmi un citiem tematiem. Lasiet arī dažas atziņas, ko šajās dienās ieguva citi konferences dalībnieki.

dienās – padarīt Dievu saprotamu un zināmu Eiropā. Īpaši to uzsvēra Bertils Viklanders savā noslēģuma uzrunā: “Mūsu vēsts ir Jēzus Kristus!”

Mans secinājums, apņemšanās un turpmākās dzīves moto ir pavisam vienkāršs – iepazīstināt pēc iespējas vairāk cilvēku ar Dievu tur, kur es dzīvoju, strādāju un kalpoju. Vai darīsim to kopā?

Lilita Roznere

Esmu patiesi laimīga, ka varēju piedalīties šajā vērienīgajā pasākumā – nedēļas garumā būt kopā ar līdzīgi domājošiem. Pirmo reizi biju kristiešu sanāksmē, kuras dalībnieki bija gandrīz vienādā skaitā vīrieši un sievietes, turklāt vīriešu nedaudz vairāk.

Tā bija nedēļa, piesātināta ar kvalitatīvu garīgo barību, vērtīgām sarunām, prieku par skaisto, kalnaino Slovēnijas dabu un patiešām atspirdzinošu atpūtu. Man un arī manam vīram Ģirtam viens no iespaidīgākajiem brīžiem bija klātienē klausīties evaņģēlistu Marku Finleju un teologu, grāmatu autoru Ranko Stefanoviču.

Domāju, šis bija nozīmīgs garīgais un psiholoģiskais atbalsts mācītāju ģimenēm. Pēc šādas garīgi un ar atpūtu piesātinātas nedēļas mēs savā ģimenē esam kļuvuši vēl satuvinātāki un laimīgāki.

Teologs Ranko Stefanovičs

Uģis Dauksts

Vispirms man atklāti jāuzteic pasākuma organizācija – tiešām varu teikt, ka organizatoru komanda bija padomājusi par visām iespējamām lietām. Telts vieta visiem sasniedzama, ātri atrodama un labi pārredzamā vietā. Pati telts pietiekoši liela, lai visiem viesiem pietiktu vietas un vēl palika pāri interesentiem.

Vienīgais, par ko būtu jāpadomā nākošo reizi – kondicionieru skaita dubultošana. Pusdienas tveice darīja savu un lika visiem pasvīst.

Par pašu konferenci.

Biju pozitīvi pārsteigts par tautas deju ansambļa uzstāšanos – ļoti priecājos par to, ka adventisti parādīja godu un atziņu tautai, kuras teritorijā tika rīkots pasākums. Patika, protams, arī tāpēc, ka pats esmu dejojis tautas dejas piecpadsmit gadus, arī draudzē esot, dejoju 3 gadus.

Slavēšanas un pagodināšanas muzikālā grupa bija tiešām savos augstumos – dziesmas skanēja un aizrāva līdzī, sirds un dvēsele dziedāja līdzī.

Par runāto un uzklausīto – negribētu teikt, ka dzirdēju kaut ko ārkārtēju vai šokējoši jaunu. Taču bija lietas, par kurām, braucot mājup, nācās pārdomāt. Pati pirmā un galvenā – par kalpošanu sabiedrības labā. Un otra saistītā – par izturēšanos pret tiem, kas domā un dzīvo citādi nekā es pats.

Daudzi runātāji īpaši uzsvēra šīs tēmas. Sludinot mīlestības vēsti par vienkāršo koka krustu, nevajadzētu aizmirst, ka cilvēki visās tautās mīlestību gaida un arī vēlas to saredzēt darbos.

Tautas deju ansambļa uzstāšanās

Tieši tā kā Rakstos ir teikts Jēkaba vēstulē 2. nodaļā – ko tas palīdz, mani brālī, ja kāds teic, tam esot ticība, bet tam nav darbu? Vai ticība viņu var izglābt?

Būtībā divīzijas nospraustais kurss draudzēm ir šāds – ejiet sabiedrībā tieši tā, kā to darīja Kristus. Nešķirojiet un nedaliet cilvēkus, bet pakalpojiet visiem, kam ir nepieciešamība. Parādiet tiešām to, ka sabiedrības sāpes un problēmas ir jūsu kā kristieša interešu loks un tās atrodas arī draudzes uzmanības centrā...

Aldis Zēmele

Šī konference bija pārdomāti noorganizēta, lai mācītājiem dotu emocionālu un praktisku atbalstu. Lektori dalījās ar savām zināšanām un pieredzi, kādas ir iegūtas dažādās kalpošanas jomās. Dažas idejas no šīm lekcijām plānoju realizēt. Mani patīkami pārsteidza D. Meijera

Hamburgas draudzes mācītājs Deniss Meijers

uzruna ar savu tiešumu un atklātību. Stāsts par draudzi, kas nav tikai viens vienīgs veiksmes stāsts, bet ka tas ir stāsts par atītītību un briedumu. Briedums – tas ir sabiedrības atstumto pieņemšana draudzē.

Intervēja
Aidis Tomsons

MISIJA, VIENOTĪBA UN IZAICINĀJUMI

Mācītāju konferencē Slovēnijā viens no viesiem bija pasaulē pazīstamais evaņģēlists, daudzu grāmatu autors Marks Finlejs. Viņš runāja par misiju un evaņģelizācijas nozīmi draudzes izaugsme. Pēc vienas viņa lekcijas „Adventes Vēstis” aicināja M. Finleju uz interviju, un viņš laipni piekrita.

Jūs runājat par misiju un aktīvu draudzi. Bet statistika rāda, ka Rietumos, arī Latvijā, draudzes lielākoties skaitliski neaug. Kā jūs domājat, kāpēc?

Es nezinu, kāda ir situācija Latvijā, taču es zinu, kā tā ir aprakstīta Apustuļu darbos. Es teiktu – izmantojiet principus, kuri aprakstīti Apustuļu darbu grāmatā un par kuriem mēs runājam arī šeit. Principu, ka katrs draudzes loceklis kļūst par Kristus mācekli, kurš piepildīts ar Kristus žēlastību. Principu par draudzēm, kas apvienojas lūgšanās un meklē Dievu, lai glābtu savus zudušos radniekus un draugus, kaimiņus. Principu par draudzēm, kas ir draudzīgas un viesmīlīgas; draudzēm, kas pirmajā vietā liek Dieva Vārdu; draudzēm, kurām ir intensīvi plāni, tāpat kā apustulim Pāvilam bija aktīvi evaņģelizācijas plāni sabiedrības labā. Tas, ko es ierosinu draudzēm Latvijā,

ir veidot mazās grupas, kas kopā pēta Apustuļu grāmatu un lūdz, lai Dievs aizdedzina viņu sirdīs izaugsmes vīziju. Nesamierinieties ar to, ka draudze var neaugt!

Šeit daudz runā par to, ka Eiropā cilvēki neinteresējas par Dievu un Baznīcu. Viņi ir aizņemti ar citām lietām.

Visi ir aizņemti ar citām lietām. Bet jums ir jāatzīst tas, kas rakstīts Bībelē – ka Dievs ir katra cilvēka sirdī ielicis mūžību. Jāņa 1:7-9 – Kristus ir gaismas, kas apgaismo katru cilvēku pasaulē. Ir jāatzīst, ka aiz visa, ko redzam, Svētais Gars rada interesi cilvēku sirdīs. Vai domājat, ka romiešu virsnieks bija ieinteresēts pirms krusta? Bet kad viņš redzēja Jēzu, viņš teica: „Šis patiešām ir Dieva dēls!” Šis virsnieks bija nocietināts, sirds-auksts, neticīgs cilvēks. Bet krusts salauza viņa sirdi. Vai

jūs domājat, ka sieviete pie akas bija ieinteresēta garīgās lietās pirms viņa satika Jēzu? Nepavisam. Viņa dzīvoja ar daudz vīriešiem. Bet viņa satika Jēzu.

Iespēja, ka cilvēki varētu nebūt ieinteresēti – mēs par to nedomājam. Mēs redzam to, ka tad, kad viņiem atklājam Jēzu, tas raisa kaut kādā veidā atbildes reakciju viņu sirdī.

Reizēm ir sajūta, ka draudzēs ir dažādu grupu cilvēki. Vieni citus sauc par liberāliem, kuri nesaprot bauslības un paklausības jēgu, citi otru dēvē par konservatīviem, kas nepazīst taisnošanu ticībā. Katrs ir pārliecināts, ka viņš tic no sirds, bet tie otrie... Aizdomīgums pret citiem – vai tā ir problēma daudzviet pasaulē?

Tā bija problēma arī Pāvila dienās. Pāvils cīnījās ar to Korintas draudzē.

Viņš saskārās ar to, ka daži teica – es esmu Apolla sekotājs, citi teicās sekojam Sīlam. Tā ir cilvēciska dilemma. Tā nav tikai 21. gadsimta problēma. Mēs to atrodam vēstulē galatiešiem, mēs to atrodam Apustuļu darbu grāmatā aprakstā par Jeruzalemes koncilu. Mēs to atrodam debatēs starp konservatīvajiem jūdu kristiešiem un pagānu kristiešiem. Tas nav kaut kas jauns.

Risinājums tam ir skatīties pāri sev. Jo lai arī kā jūs vērtējat sevi – kā liberālus, konservatīvus vai jebkā citādi sevi nosaucot – tas jūs kā draudzi vairāk šķeļ nekā vieno. Tas tiešām šķeļ.

Mūs vieno mūžīgās Rakstu pamatvērtības. Kas bija tas, kas īpaši aizņēma apustuļu uzmanību? Viņu sirdis salauza dziļā mīlestība pret pazudušajiem. Un, manuprāt, strīdi draudzē starp liberāliem un konservatīvajiem ir simptoms tam, ka ir pazaudēta vīzija. Mēs esam pazaudējuši vīziju glābt pazudušos. Tikai tad, ja mums būs vīzija glābt pazudušos, mēs spēsim vienot draudzi. Tā tas notika apustuļu laikā, kad viņi lūdza kopā, un notiks, ja mēs kopā meklēsim Dievu.

Abas puses evaņģelizē. Tās rīko sanāksmes, domā par pazudušo glābšanu, tiesa, atšķirīgos veidos, bet to dara. Tātad vīzija par pazudušo glābšanu nav pazudusi...

Es teiktu tā – kamēr šīs grupas nelūgs kopā, kamēr tās nemeklēs Dievu kopā, kamēr tās neapvienos pūles kopā, viņu ietekme aizsniegt pazudušos būs minimāla. Tas prasa nožēlu, grēku izsūdzēšanu un lūgšanu.

Protams, es pārspīlēju. Bet es gribu jautāt, ko darīt, ja kādam šķiet, ka citi ir atkrituši un ar tādiem kopā vairs nevar tālāk sadarboties.

Es atkārtošos – ja cilvēki nenāks kopā un kopā nelūgs, nekas nemainīsies. Es iedrošinu satikties un kopā lūgt. Kad jūs lūdzat kopā, barjeras tiek nojauktas, un tad var sarunāties, un var atklāties, ka jūs nemaz neesat tik tālu viens no otra kā jūs domājat. Ja jūs saglabājat atšķirtības sienas, tad situācija ir bezcerīga.

Vienotība – vai tas ir mērķis?

Vienotība – tas ir rezultāts, rezultāts kopējai nodošanās Kristum, kopējai ticībai Dievam, kopējām ticības izpaušmēm, doktrīnām, kopējai misijai un kopējai Baznīcas organizācijai. Tas mūs ved kopā vienotībai. Vienotība ir

rezultāts, tā nav galarezultāta jēga. Tas drīzāk ir jēgas rezultāts.

Un mērķis ir...

Vienotības mērķis ir draudzes locekļu dāvanas fokusēt misijai. Vienotība nav mērķis, misija ir mērķis. Proti, ir faktori, kas ved uz vienotību. Bet vienotība nav gala rezultāts. Mērķis ir glābt pazudušos.

Par sieviešu ordināciju. Vai tā ir problēma, kas šķeļ draudzi?

Esmu priecīgs, ka pajautājāt šo jautājumu. Jautājums par ordināciju šobrīd tiek pētīts. Visās pasaules divīzijās pašlaik notiek izpētes darbi. Šie pētījumi tiks apkopoti un nodoti Ģenerālkonferencē. Draudžu vadītāji, kas ir gan par ordināciju, gan pret sieviešu ordināciju, varēs iepazīties ar pētījumu rezultātiem. Gan pats ordinācijas jau-

Tas var radīt tālākus kārdinājumus vietējām draudzēm un savienībām pieņemt neatkarīgus lēmumus, ignorējot savukārt pašu ūniju. Ir svarīgi neradīt precedentus, kas ved uz ļoti slidenu ceļu. Mums kā brāļiem un māsām Kristū domstarpības nav problēma. Tā nav problēma. Strīdi – tā nav problēma. Pirmkristiešu draudzēs arī radās domstarpības un strīdi. Apustuļu darbos par to varam lasīt vairākkārt. Bet mums ir jāatrod veids, kā kopīgi to risināt un par to lūgt. Dažkārt šādi izaicinājumi padara stiprākus.

Iespējams, ka ir gaidīts pārāk ilgi. Varbūt vajadzēja šo jautājumu izpētīt un risināt jau agrāk, ja ūnijas tagad ir tik nepacietīgas?

Mēs esam tur, kur esam. Baznīca ir tur, kur tā ir. Mums tagad ir jāmeklē risinājums tur, kur atrodamies.

“Vienotība nav mērķis, misija ir mērķis. Vienotība nav gala rezultāts. Mērķis ir glābt pazudušos.”

tājums, gan ordinācijas kritēriji, sieviešu ordinācija – viss kopums tiks nodots apspriešanai 2014. gada Gada sanāksmē. Un, ja būs nepieciešamas kādas rekomendācijas, jautājums nonāks līdz Ģenerālkonferences sesijai.

Problēmas rodas, ja kāda ūnija neņem vērā lēmumu pieņemšanas procesu Baznīcā, bet pieņem savrupus lēmumus. Tas ir tas pats, ja draudžu savienība ignorē ūniju vai draudze ignorē draudžu savienības pieņemto kārtību. Līdz ar to briesmas, kādas rodas atsevišķās vietās, ir daudz lielākas nekā tikai jautājums par sieviešu ordināciju. Mums ir rūpīgi šis jautājums jāizstudē Bībeles gaismā, rūpīgi jāizvērtē visi aspekti, lai varētu kopīgi doties uz priekšu kā viena Baznīca.

Cik liels, jūsuprāt, šis ir izaicinājums Baznīcai?

Baznīca vienmēr saskaras ar izaicinājumiem. Es atzīstu, ka Baznīca šādi tiek izaicināta, ja ūnijas pašas pieņem neatkarīgus lēmumus. Bet mums ir jāatrod ceļš, kā tam tikt cauri. Mums ir jāatrod veids, kā darboties kopā. Es gan domāju, rodas lielas briesmas, kad draudžu savienības un ūnijas Kristus miesā rīkojas neatkarīgi no pārējiem.

Latvijā aktuāls ir jautājums par konfesiju sadarbību un starpkonfesionālajām attiecībām. Ko jūs par to domājat?

Ja ielūkojamies Adventistu Baznīcas vēsturē, mēs redzam, ka noteiktās sfērās esam varējuši sadarboties. Piemēram, veicinot apkārtējās sabiedrības veselības aprūpi. Esam daudz sadarbojušies sociālo jautājumu risināšanā, palīdzot nabagiem. Tik ilgi kamēr mūsu sadarbība neapklusina vai neaptur mūsu unikālo, pravietisko vēsti, mēs visi esam Dieva žēlastības pacelti cilvēki. Bet ja mēs jūtam, ka mūsu sadarbība vairs nekad neļauj citu draudžu locekļus aicināt pievienoties Septītās dienas adventistu draudzei... Dievs ir dāvējis mums unikālu vēsti katrai tautībai, ciltij un valodai. Mēs nevaram pieņemt attieksmi, ka, ja reiz šie cilvēki ir baptisti vai luterāņi, viņi vairs nevar būt mūsu vēsts auditorija. Mēs ticam, ka Dievs šajā laikā ir devis mums unikālu vēsti, kura ir jāpasludina visā pasaulē katram cilvēkam, un, ja Bībeles doktrīnas netiks pasludinātas patiesībā visā tās pilnībā, viņi nevarēs iegūt visu Dieva rakstura pilnības attēlu, ja nedzirdēs to sludinām.

*Lorens A. Tērnors
Ņūboldas koledžas Teoloģijas
studiju nodaļas vadītājs un Vecās
Derības pasniedzējs.*

KLUSA, LĒNA BALSS

Šī runa tika teikta pirmajā rīta dievkalpojumā Eiropas mācītāju konferencē, uzrunājot tūkstoš cilvēku lielo mācītāju un viņu dzīvesbiedru auditoriju.

Es neesmu alpīnists, bet esmu uzkāpis vairāku kalnu virsotnēs. Nesen, būdams brīvdienās Ziemeļīrijā, es uzrāpos Ērgļa kalnā – visus tā 638 metrus. Kā es elsojams apgalvoju sievai, kura mani pavadīja, tas tomēr arī skaitās kalns. Tad bija 2228 metrus augstais Kostjuško kalns, Austrālijas augstākā virsotne. Mēs tajā uzkāpām. Un tad grandiozais Kilimandžāro, augstākais kalns Āfrikā, kura virsotne sasniedz 5895 metrus. Kikimandžāro kalns. Nu labi, tam es esmu braucis garām!

Arī Bībelē ir personāži, kas kāpj kalnos. Jēzus aizved Pēteri, Jēkabu un Jāni uz augstu kalnu, un tur viņi sastop Mozu un Eliju. Viņi sastop divus alpīnistus, kuri abi, kā Bībele stāsta, ir uzkāpuši trīs virsotnēs. Mozu, kurš ir bijis Sinaja, Pizgas un tagad Apskaidrošanas kalna virsotnē. Un Eliju. Elija ir radis pie virsotnēm. Viņš ir pabijis arī Kar-

mela un Horeba virsotnē. Un es gribētu pievērsties Elijas kalnos kāpšanai, un ko tā mums stāsta par tēmu „**darīt Dievu zināmu**”.

Divas ticības

Elija bija bezcerīgā situācijā. Israēliešus bija savaldzinājuši kānaāniešu reliģija. Salīdzinājumā ar Baala auglības rītiem, israēliešu tradicionālie sabata dievkalpojumi šķita tik neinteresanti un apnicīgi. Šie auglības rīti parādīja, kā tu patiešām varētu mīlēt savu tuvāko. Un bija vēl šī brīnišķīgā lieta: Baals nebija ekskluzīvis. Tev nebija jāatsakās no savas Jehovas, Kunga Cebaota, pielūgsmes. Protams, nē, tas būtu tolerances trūkums. Nē, Baala pielūgsmi tu varēji vienkārši pievienot Dieva pielūgsmei; Baals to nemaz neņēma ļaunā. Ja tev tas der, lieliski. Jo, kā jau izglītotie cilvēki devītajā gadsimtā pirms mūsu ēras zināja,

reliģijā nav absolūtu lietu, kas vienlīdz derētu visiem. Acīmredzami, ka Baals šeit, šajā reliģiskajā mikslī, bija vajadzīgs, bet tu varēji pievienot un atņemt dievus, līdz atrodi risinājumu, kas piemērots **tev**.

Vai gan kāds varētu iebilst? Nu, Elija pret to iebilda. Tā nu Elija stāvēja ķēniņa Ahaba priekšā un paziņoja, ka tagad šis jautājums tiks noskaidrots reizi par visām reizēm. „Bet tagad liec sapulcināt man visu Israēlu Karmela kalnā un tos četri simti piecdesmit Baala priesterus, kas ēd pie Izebeles galda.” Un Ahabs deva ziņu visiem Israēla bērniem un sapulcināja arī praviešus Karmela kalnā.” (1Ķēn 18:19-20) Karmela kalna virsotnē – tā ir publiska demonstrācija, bez vietas, kur paslēpties, maksimāls efekts. Un tā sacensības sākas. Vienā pusē ir Kunga pravietis Elija, ekskluzīvis. „Tad Elija pienāca visai tautai klāt un sacīja: “Cik ilgi jūs

klibosit uz abām pusēm? Ja Tas Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam! Bet, ja Baals ir dievs, tad sekojiet tam!” Bet tauta viņam neatbildēja ne vārda.” (1Ķēn 18:21) Eljasprāt, ļaudīm ir jāizvēlas starp Kungu un Baalu. Vai nu vienu, vai otru.

Otrā pusē ir Baala pravieši, inkluzīvisti. Ciktāl tas attiecās uz viņiem, Israēls varēja kalpot tikpat labi Kungam, kā Baalam. Karmela pārbaudi varētu izturēt abi, gan Baals, gan Kungs. Tā nu tas ir. Tev nav nepieciešams izvēlieties; tu vari pielūgt abus. Bet, ja gadījumā Baals atbildētu, bet Kungs nē, tas vienkārši nozīmētu, ka šajā konkrētajā apgabalā Baala ietekme ir noteicošā. Arī Kungam ir sava vieta, bet ne šeit.

Tānu viņi sapulcējās Karmela virsotnē – ekskluzīvisi Elija, Kunga pravietis, un Baala pravieši, inkluzīvisti.

Tomēr abām pusēm bija arī kas kopējs. Gan Elija, gan Baala pravieši ticēja, ka viņu dievs dara sevi zināmu ar iespaidīgām spēka izpausmēm. Ja viņi tam nepiekristu, Eljam nekad neizdotos pierunāt šos pagānu praviešus rāpties Karmela virsotnē. Jautājumā par to, kā Baals vai Kungs atklājas jeb dara sevi zināmu, starp viņiem nebija domstarpību. Tam bija jābūt iespaidīgam, brīnumainam spēkam.

Dievs dara sevi zināmu

Elija, līdzīgi mūsdienu impresārijam, ķeras pie sacensību organizēšanas. Un kas tās bija par sacensībām! Pašā kalna virsotnē, maksimāla redzamība, varena publicitāte, pentakostāla dziedāšana un dejošana Baala praviešu izpildījumā, skaļums uzgriezts uz maksimumu, asinis plūst – pasākums visas dienas garumā. Jums tas ir jāatzīst – Baala pravieši piedāvā lielisku izrādi.

Tad pienāk Eljas kārta. Viņš vispārēja sausuma vidū lej spaiņiem un spaiņiem ūdeni. Ūdens plūst pāri upurim un piepilda milzīgu grāvi, kas izrakts apkārt altārim. Un tad – uguns no debesīm! Uguns, kas līdzīgi kodolsprādzienam izlaužas ar šausminošu spēku, aprij upuri, altāra akmeņus, pelnus un arī ūdeni līdz pat pēdējai lāsei. Pāri nepaliek nekas. Karmela virsotne ir tukša vieta. Šis stāsts ies no mutes mutē. „Dievs dara sevi zināmu uz Karmela.”

Un kā Viņš darīja sevi zināmu? Viņš atklājaseviarspēku, šokējoši, iespaidīgi, bijību iedvesoši. Un kā Elija palīdzēja Dievam darīt sevi zināmu? Noorganizējot visu līdz pēdējai detaļai. Todien uz Karmela bija liela noņemšanās, da-

rot Dievu zināmu. Hiperaktivitāte visas dienas garumā. Es domāju, mēs tur būtu visai labi iederējušies. Jo mūsu mērķis taču arī ir darīt Dievu zināmu. Un, lai to sasniegtu, mēs varbūt nedrasējam apkārt altārim kā Baala pravieši, nekristām to vairākas reizes pēc kārtas, kā to darīja Elija. Bet kaut ko mēs darām; kaut ko sakām; kaut ko sasniedzam; par kaut ko ziņojam; kaut ko organizējam; kaut kam veidojam komiteju; kaut ko atbildam, kaut ko sūtam pa e-pastu. Tā, lai Dievs kļūtu zināms.

Un ko uz Karmela panāca uguns? Nu, tā parādīja, ka Dievs var darīt sevi zināmu iespaidīgos veidos. Un Viņš darīja sevi zināmu ar **uguns** starpniecību. Tieši tāpat, kā Mozus priekšā degošajā ērkšķu krūmā vai ugunī Sinaja kalna virsotnē. Ko vēl panāca uguns? Nu, kodolsprādziens pārliecināja tautu. Vai gan jūs tas nepārliecinātu?

„Un visa tauta to redzēja, un tie krita uz sava vaiga un sacīja: „Tas Kungs ir Dievs, Tas Kungs ir Dievs!”” (1Ķēn 18:39)

Ko vēl panāca uguns? Nav zināms, vai tā pārliecināja Baala praviešus – viņi nenodzīvoja tik ilgi, lai varētu to pastāstīt. Bet uguns nepārliecināja Ahabu mainīt savu nacionālo politiku. Uguns pilnīgi noteikti nepārliecināja Izebeli, kuras pieķeršanās Baalam turpinās ar evaņģēlisku dedzību. Un vis-svarīgākais – vai uguns pārliecināja Eliju? Lai atbildētu uz šo jautājumu, mums jāseko Eljam tālāk, jo viņš dodas ceļā. Ceļā, kurš vēl skaidrāk parādīs to, kā Dievs dara sevi zināmu.

Meklējot pagātni

Bet kurp Elija dodas? No Karmela, kas atrodas Israēla galējos ziemeļos, viņš iet uz pašos dienvidos esošo Bērsebu un tad pāri zemes robežām dziļi Sinaja tuksnesī. Tas nav parasts ceļojums. Tā nav vienkārši bēgšana no Izebeles. Viņš ir ceļā uz kādu noteiktu vietu. Un beidzot viņš to sasniedz. Un tas ir nākamais kalns – Horeba kalns, pazīstams arī kā Sinaja kalns.

Kad viņš tur ierodas, Kungs viņam jautā: „Ko tu dari šeit, Elija?” (1Ķēn 19:9 – NIV) Ebreju valodā uzsvars ir uz pēdējā vārda: „Ko tu dari **šeit**?” Nevis vienkārši šeit, Horeba jeb Sinaja kalnā, bet vēl konkrētāk: „Ko tu dari **šeit**?” Teksts mums stāsta, ka Elija atnāca uz Horebu un „viņš iegāja **tajā alā** (nevis vienkārši alā) un pavadīja tur nakti.” (1Ķēn 19:9 – NIV) Dievs viņu sastop **tajā Sinaja alā** un jautā:

„Ko tu dari **šeit**?” Kāpēc gan Elija būtu mērojis ceļu pāri visai Israēla zemei un pēc tam vēl 200 kilometrus tuksnesī, lai sasniegtu **šo alu**? Tāpēc, ka tieši šajā alā, šajā Sinaja kalna klints spraugā Elijas alpīnisma komandas biedrs Mozus piedzīvoja Dieva godību.

Karmela uguns ir zaudējusi spožumu, un Eljam ir nepieciešama jauna deva. Tāpēc viņš ir **šeit**. Viņam jāatdzīvina Mozus pieredze, kurš uz šī paša kalna, šajā pašā alā nonāca tik tuvu Dievam, cik vien cilvēks jebkad ir bijis. Elija ir ceļojis „četrdesmit dienas un četrdesmit naktis līdz Dieva kalnam Horebam” (1Ķēn 19:8) un tur iegājis **alā** tāpat, kā Mozus bija uz Horeba kalna ar Dievu četrdesmit dienas un četrdesmit naktis (2Moz 24:18; 34:28) un iegāja klints spraugā.

Tagad saistība ar Mozu kļūst acīmredzama. Kad Mozus bija uz šīs klints, Dieva godība viņam „pagāja garām” (2Moz 33:21-22). Un tagad, kad Elija ir tajā pašā alā, Dievs viņu uzrunā un sola iet viņam garām. „Un Viņš sacīja: “Izej ārā un nostājies Tā Kunga priekšā kalnā.” Un redzi, Tas Kungs gāja garām. Liela un spēcīga vētra, kas sašķēl kalnus un sadrupina klintis, gāja Tam Kungam pa priekšu, bet šinī vētrā nebija Tas Kungs. Pēc vētras nāca zemestrīce, bet Tas Kungs nebija zemestrīcē. Un pēc zemestrīces bija uguns.” (1Ķēn 19:11-12a) Tieši tā, kā Elija bija gaidījis. Viņš no jauna izdzīvoja Mozus piedzīvojumu, kad Kungs nolaidās ugunī un viss kalns trīcēja (2Moz 19:18). Līdzīgi Mozum, arī Elija uz Sinaja piedzīvo uguni un zemestrīci.

Atlika vēl viens Mozus piedzīvojums, ko Eljam no jauna pieredzēt – tas, ka Kungs runātu uz viņu **pērkonā**. „Un viss Sinaja kalns kūpēja, jo Tas Kungs nonāca uz to ugunī, un tā dūmi cēlās augšup itin kā cepļa dūmi, un viss kalns ļoti trīcēja. Un bazūnes skaņa pieņēmas spēkā; un Mozus runāja, un Dievs tam atbildēja pērkonā.” (2Moz 19:18-19) Bet šoreiz tā nenotika. Šoreiz Dievs nerunāja pērkonā. „Un redzi, Tas Kungs gāja garām. Liela un spēcīga vētra, kas sašķēl kalnus un sadrupina klintis, gāja Tam Kungam pa priekšu, bet šinī vētrā nebija Tas Kungs. Pēc vētras nāca zemestrīce, bet Tas Kungs nebija zemestrīcē. Un pēc zemestrīces bija uguns. Bet Tas Kungs nebija ugunī.” (1Ķēn 19:11-12a) Turklāt šoreiz Kungs nedara sevi zināmu nevienā no šīm dramatiskajām parādībām. Kungs nebija

vētrā; Kungs nebija zemestrīcē; Kungs nebija ugunī.

Tas nūdien ir savādi, jo pirms dažām dienām Karmela virsotnē Dievs bija ugunī. Kodoluguns uz Karmela, kas iztvaicēja altāri, upuri, pelnus un ūdeni, bija parādījusi, kurš ir boss. Ļaudis bija saukuši: „Tas Kungs ir Dievs!” Kungs noteikti **bija** ugunī. Bet ne tajā ugunī, ko Elija piedzīvo uz Horeba kalna. Un turklāt Dievs Horeba kalnā nerunā ar Eliju pārkonā, kā Viņš bija runājis ar Mozu. Pārkonā nebija. Vienīgi „lēna balss”. Vai varbūt „sīka, čukstoša skaņa” vai „pilnīga klusuma skaņa”. Tā Dievs dara sevi zināmu Horeba kalnā.

Kaut kas ir mainījies

Senāk es varēju atrast klusu vietu bibliotēkās un muzejos. Tagad vairs nē. Mūsdienās tie ir pieblīvoti ar audiovizuāliem displejiem. Esmu arī atmetis cerības atrast miera oāzi dievnamā. Katra brīvā sekunde, katra pieejamā sprauga ir bāztin piebāzta ar runāšanu, paziņojumiem, fona mūziku, pateicības vārdiem, mobilo telefonu vibrāciju. Bet klusa vieta, kas sniedz laiku, lai *klausītos* klusajā, lēnajā balsī – to esmu meklējis velti. Un šī „klusā, lēnā balss” kontrastē ne tikai ar pārkonu, ko Mozus dzirdēja Sinajā; tā kontrastē arī ar Karmela kalnu. Tur Baala pravieši velti kļiedza „skaļā balsī”; šeit Dievs runā „klusā, lēnā balsī”. Neapšaubāmi, uz Karmela Dievs darīja sevi zināmu zīmēs un brīnumos. Tas nav noliedzams. Bet problēma ar palaušanos uz zīmēm un brīnumiem ir tāda, ka tiem ir jānotiek katru nedēļas dienu. Savukārt ilgtermiņā, nobriedušu gājumu ar Dievu uztur nevis zīmes un brīnumi, bet klusā, lēnā balss. Tā ir daudz nodēģāka nekā uguns no debesīm. Tas, ka Elija tik drīz pēc Karmela bēg, lai glābtu savu dzīvību, un lūdz, kaut varētu mirt, uzskatāmi parāda, ka uguns drīz vien tiek aizmirsta.

Uz Horeba nūdien ir dramatiska izrāde. Tur ir vējš, zemestrīce un uguns. Tas viss tur ir. Tur ir visi tradicionālie līdzekļi, ar ko darīt Dievu zināmu. Bet uz Horeba Dievs nedara sevi zināmu ne caur vienu no tiem. Nevienu. Kāpēc ne? Tāpēc, ka Horebā mēs ar Eliju ierodamies pagrieziena punktā, kurā mainās veids, kā Dievs dara sevi zināmu.

Karmela kalns, Dieva spēka un godības publiskā manifestācija visa Israēla priekšā (18:19-21), ir pēdējais publiskais brīnums Vecajā Derībā. Tā ir pēdējā reize, kad Dievs dara sevi zināmu, demonstrējot savu spēku visas

Israēla tautas priekšā. Un Horeba kalnā Dievs atsakās darīt sevi zināmu Elijam, izmantojot vecos līdzekļus – vēju, zemestrīci un uguni. Grandiozu publisku manifestāciju laikmets ir gandrīz noslēdzies. Elija, un pēc tam Elīsa, gan veic brīnumus arī pēc tam. Bet tie nav publiski pasākumi; tie ir tikai ierobežoti, personiski brīnumi indivīdiem un mazām grupām. Un pēc Hiskijas, kura dzīve tika pagarināta, ir grūti atrast arī personīgus brīnumus. Acīmredzami izņēmumi ir atrodamī Daniēla grāmatā, bet pat šeit degošajam ceplim un lauvu bedrei liecinieki nav jūdi. Dievs noteikti ir klātesošs savu ļaužu dzīvē pēc Karmela, paretam notiek brīnumi, bet Viņš aizvien vairāk un vairāk izvēlas palikt dibenplānā. Laikā, kad nonākam līdz Esteres grāmatai, Dievs vairs vispār netiek pieminēts. Tā nav krasa un tieša pāreja, tomēr noteikta virzība no skaļā un aizraujošā uz kluso un atturīgo. Tas ir tā, it kā pirms Karmela Dievs būtu amerikānis, bet pēc Karmela anglis. Tā Viņš dara sevi zināmu.

Jēzus kalpošanā noteikti ir Dieva spēka atdzimšana, bet šeit mēs redzam individuālus žēlsirdības aktus, lai palīdzētu vājajiem, nabagajiem un apspiestajiem. Ne elpu aizraujošas spēka demonstrācijas visas Israēla tautas priekšā. Kristus pretojas sātana kārdinājumam veikt satricējošu mesianisku brīnumu, metoties lejā no tempļa. Viņš atsakās nokāpt no krusta, lai aplūsinātu smējējus. Pat augšāmcelšanās ir neuzkrītošs notikums. Nav zibens uzliesmojumu, kas pamodinātu Jeruzalemi no miega. Nav Kristus godības manifestācijas Elļas kalna virsotnē. Tā vietā Viņš izvēlas piedalīties vienkāršā maltītē kopā ar ticīgajiem Emavā, runāt ar Mariju dārzā un gatavot zivis saviem mācekļiem liedagā. Tā Kristus izvēlas *darīt sevi zināmu – ne ar kodolsprādzienu, bet klusu, lēnu balsi*.

Radikāla atšķirība

Kā Dievs varētu darīt sevi zināmu mācītājiem šodien? Atļaujiet ilustrēt. Vairākus gadus es mācīju homilētiku. Galu galā draudze vēlas, lai tās mācītāji mācītos runāt. Bet Dievs vēlas, lai mēs mācītos arī klausīties. Piemēram, mēs zinām, cik viegli ir svētrunas gatavošanas procesā pievienot tekstam **savus** aizspriedumus. Jūdžins Lovrijs, gatavojot svētrunu, iesaka, lūk, ko. Pasvītrojiet tekstā galvenos punktus. Pasvītrojot teksta svarīgākās daļas, mēs kā lūgšanā murminām pie sevis: „Es saprotu,

kāpēc Kungs mani vadīja pie šī teksta. Šī viena rakstvieta apstiprina trīs no maniem personīgajiem aizspriedumiem. Nevaru vien nociesties, kad varēšu to sludināt!” Bet tad paskatieties uz vārdiem, kurus **neesat** pasvītrojuši. Tieši šeit Dievs varētu runāt uz mums. Klusā, lēnā balsī. Elija bija pasvītrojis: „vējš”, „zemestrīce” un „uguns”. Tās bija lietas, kuras viņš pasvītroja. Bet Dievs nebija nevienā no tām. Elija nebija pasvītrojis „klusā, lēnā balss”. Bet tieši tur Dievs patiesībā ir. Tieši tur Viņš dara sevi zināmu.

Kā mēs kā mācītāji varam darīt Dievu zināmu citiem? Es atceros draudzi Jaunzēlandē, kurā nesen sludināju. Pēc dievkalpojuma pie manis pienāca kāda sieviete un sacīja: „Jūs mani droši vien neatceraties. Es biju viena no jūsu studentēm Eivondeilas koledžā pirms dažiem gadiem. Es tikai gribēju pateikt, ka tieši vienā no jūsu lekcijām es pieņēmu lēmumu tikt kristīta.” „Tiešām? Kādā lekcijā tas bija?” „Tā bija lekcija par Raudu dziesmu grāmatu.”

Kad todien atstāju auditoriju un devos savās tālākajās gaitās, es pat nenojautu, ka Dievs bija izmantojis manus vārdus, lai vestu jaunu sievieti pie ticības evaņģēlijam. Galu galā, tā taču bija lekcija par *Raudu dziesmām*. Nevienš no studentiem neiznāca priekšā un neteica: „Brāli Tērner, tas bija kolosāli!” Neviens. Bet Dievs šajā lekcijā bija klusi darbojies pie kāda sirds. Es varētu atstāt daudz līdzīgu piemēru. Un esmu pārliecināts, ka daudzi no jums arī to varētu.

Kā jau sākumā sacīju, esmu bijis vairākos kalnos. Un arī savā kalpošanā es esmu bijis vairākos kalnos. Tagad es apzinos, ka dažkārt esmu kāpis nepareizā kalnā. Kāpis nepareizā kalnā kopā ar Eliju. Kad Elija devās uz Horebu, viņš pieļāva kļūdu, cenšoties atdzīvināt pagātni. Līdzīgi arī mēs sakām: „Ja vien mēs varētu atgūt to nodošanos un piedzīvojumus, kādi bija mūsu pionieriem, ja vien mēs varētu darīt lietas tā, kā darīja viņi, tad Dievs būtu zināms arī mūsu laikā!” Nē! „Pagātne ir ārzemes. Tur viņi rīkojas citādi.” Elija uz Sinaja nevar reproducēt Mozu uz Sinaja, jo Dievs ir devies uz priekšu. Līdzīgā kārtā arī mums ir jābūt atvērtiem jauniem veidiem, jaunai domāšanai. Nevis vienkārši niekošanās ar ierasto, bet radikāli atšķirīga kalpošana. Radikāli atšķirīga kalpošana, lai darītu Dievu zināmu. Tik radikāli atšķirīga, kā klusa, lēna balss no kodoluguns un pārkonā.

Šai rudenī AR MĪLESTĪBU

Valda Reķe,
Ģimenes nodaļa

Uzmanību – tieši Tev un Tavam mīļajam cilvēkam! Jau šajā rudenī gaidāms nepieredzēts, aizraujošs notikums – pasākums pāriem „Runāsim mīlestības valodās!”

Kā viss aizsākās?

Ģimenes kalpošanas nodaļas komanda (foto), atsaucoties Adventistu baznīcas ĢK iniciatīvai par evaņģelizāciju lielajās pilsētās, ir uzrakstījusi projektu par iespējām četrās Latvijas lielākajās pilsētās uzrunāt cilvēkus mīlestības valodās. Šī ierosme guva apstiprinājumu, un tika izveidots darbības plāns, kuru piedāvājam ikvienam, kam ģimene ir vērtība un laulība ir svētums.

Lai saglabātu ilgspējīgu, ilglaicīgu, abpusēju un dāsnu mīlestību pāra savstarpējās attiecībās, ir ieteicams zināt dažas pārbaudītas prasmes un tās pielietot ikdienā. Pasākums pāriem ir vienas dienas iespēja ikvienam pārim aizsākt vai atsākt runāt sava tuvākā cilvēka mīlestības valodā, veltot viens otram nedalītu uzmanību. Šīs dienas mērķis ir laulības bagātināšana, uzdāvinot kopīgu kvalitatīvu laiku, kas ir ilgtermiņa vērtība un mīlošs pieskāriens divu cilvēku attiecībām.

Pāru pasākuma plānotie laiki un vietas:

Daugavpils, 30. septembris. Koordinatori Irina un Dainis Rudzīši; kontaktinformācija:

dainis@baznica.lv, irirud@gmail.com

Liepāja, 20. oktobris. Koordinatori Dagnija un Ivo Roderti; kontaktinformācija:

d.roderte@gmail.com, i.roderts@gmail.com

Jelgava, 11. novembris. Koordinatori Gita un Dzintars Vaivodi; kontaktinformācija:

gītavaivode@inbox.lv, vaivodsdzintars@inbox.lv

Pasākumus pāriem organizē Adventistu draudžu savienības Ģimenes kalpošanas nodaļa. Pasākumus vada Valda un Viesurs Reķi, Sanīta un Māris Pavāri, Dagnija un Ivo Roderti, Gita un Dzintars Vaivodi. Pasākumus atbalsta Latvijas Draudžu savienība, Transeiropas divīzija, Ģenerālkonference.

Mīļie lasītāji, ja arī Jums sirdī ir aicinājums pievienoties kādam no šiem pasākumiem personīgi, tad Jums jākontaktējas ar kādu no norādītajiem koordinatoriem, lai uzzinātu detalizētu informāciju. Visi laipni aicināti, iepriekš piesakoties, jo ir noteikts vietu skaits. Ja esat Adventistu draudzei piederošs, tad pasākumā varat piedalīties, ja līdzī uzaicināt vēl kādu pāri vai pārus no sava radu, draugu, darba biedru vai paziņu loka, jo šis nav izklaides un tikai laba laika pavadīšanas pasākums, bet vispirms ģimenei draudzīgas evaņģelizācijas ievadpasākums, kam sekos vietējās pilsētas/draudzes koordinators un/vai draudzes mācītāja organizēti pēctecīgi pasākumi. Par pasākuma saturiskiem jautājumiem varat konsultēties pie Adventistu draudžu mācītājiem un viņu sievām, no kuriem vairākums piedalījās tikai mācītāju pāriem organizētā pasākumā šā gada martā.

Kāpēc tieši lielajās pilsētās?

Mūsu Kungs Jēzus savas zemes dzīves laikā daudz laika pavadīja pilsētās. Raksti liecina, ka Viņš mīlēja Jeruzalemi, pat raudāja par to. Arī apustuļa Pāvila evaņģēliskā stratēģija iesniedzās tā laika lielākajās pilsētās – Korintā, Romā, Antioķijā, Efezā un citviet.

Divdesmitais gadsimts jau iezīmējās ar cilvēku pārvietošanos uz pilsētām. Socioloģiskie dati liecina, ka 2007. gadā puse no pasaules iedzīvotājiem dzīvoja pilsētās. Pēc pēdējiem tautas skaitīšanas datiem Latvijā, statistika ziņo, ka arī mūsu zemē ir šī tendence – pārcelties uz dzīvi tur, kur ir darbs un izglītības iespējas.

Laulība kā ģimenes institūcija Latvijā

Atverot dažādus ziņu portālus, nevienam vairs nav pārsteigums, ka Latvija izceļas negatīvā nozīmē ar šķirto laulību skaitu gan Eiropas, gan pasaules līmenī. Kopš pagājušā gadā piedāvātās iespējas bezstrīdu laulības šķiršanai pie notāriem laulību šķiršanu skaits turpina noturēties stabilā augstumā.

Latvijas zvērināto notāru padome atzīst, ka parādās īstenība, cik daudz pāru ģimenes saites saglabājuši tikai formālā līmenī, turklāt biežāk šķiras pāri ar ilgu laulības stāžu. Šī gada sešos mēnešos vien ir ierosinātas 3174 laulību šķiršanas lietas.

Domāju, ka katram, kurš lasa šīs rindas, ir pazīstams kāds pāris, kuri domā par šķiršanos kā vienīgo izeju vai kuri jau to ir izdarījuši, vai varbūt Jūs pats vai pati esat jau spēruši šo soli. Tad Jūs vislabāk saprotat reālās dzīves peripetijas.

Lūdzu nepārprotiet, ieplānotie pasākumi pāriem nav tiem, kuri vēlas šķirties, tieši pretēji, tie ir veltīti attiecību bagātināšanai, labākai sapratnei un iespējai savu vistuvāko cilvēku novērtēt kā īpašu iespēju gan pilnveidot sevi kā personību, gan panākties solīti pretim, lai kopējā dzīve būtu arvien skaistāks un vērtīgāks piedzīvojums ar Dievu. Uz drīzu tikšanos Latvijas pilsētās šajā rudenī!

JAUNUMI KORINTĀ

“Viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt Templī, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gavilēm un vientiesīgu sirdi, slavēdami Dievu, un viņi bija ieredzēti visā tautā. Bet Tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti.” (Apd. 2:46-47)

Korinta ir man īpaša vieta, kur es pirmo reizi tiku uzrunāta no Dieva. Tā ir vienīgā vieta, kur es dzirdu un saprotu Dievu – uz kuriem Viņš mani ved, ko vēlas manai dzīvei. Es zinu, ka neesmu vienīgā, kas savu ceļu pie Dieva atradusi tieši Korintā. Un, lai arī citi runā par manu draudzi ko sliktu, es tajā rodu mieru, patvērumu, draudzību, atbalstu, spēku un iedrošinājumu stāties pretim ikdienas rūpēm un raizēm. Man Korinta ir īpaša vieta. Un tā kā tā ir arī citiem, tad mēs kopīgi šo vietu veidojam par visiem pieejamu, pieņemamu draudzi, kas ne tikai Baznīcas ielas telpās rīko dievkalpojumus, bet arī dodas izbraucienos.

Viens no šādiem brīnišķīgiem izbraucieniem šajā vasarā bija pie Dagnijas uz Zvejniekciem, kur mums norisinājās brīvdabas dievkalpojums.

Inta mūs uzrunāja ar Dieva vārdu, kas, kā vienmēr, liek paraudzīties uz jau lasītajām Bībeles rindām no jauna skatu punkta. Korintas slavēšanas grupa vadīja pielūgsmē Dievam mūzikas skaņās, visi kopīgiem spēkiem bijām sarūpējuši ēdienu svētku maltītei, visi, kas vien vēlējās, piedalījās kāju mazgāšanas tradīcijā, kas tika papildīta ar īpašām svētību pārbagātām lūgšanām, kā arī noturējām piemiņas mielastu ar maizi un vīnu. Man šķiet, lūgšanas ir tieši tā daļa, kas šo tradīciju padara tik vienojošu, sirsnīgu un personīgu. Un tad, četri jaunieši, kas iepriekš bija gatavojušies, apmeklējuši Bībeles stundas un izteikuši savu vēlmi publiski paust savu “jā” vārdu Dievam visu cilvēku priekšā, devās ūdenī, lai

kristītos. Domāju katrs klātesošais tajā mirklī atgriezās savā īpašajā kristību dienā, kad apliecināja savu piederību Dieva bērniem. Arī es atcerējos savu jauno dzimšanas dienu, kas arī norisinājās turpat netālu Zvejniekciemā, Baltijas jūrā, kādā aukstā, vienā no pēdējām augusta dienām. Bet tā bija viņu īpašā diena, kad viņi pievienojās Dieva draudzei.

Visi četri jaunieši teikuši skaļu “jā” un saņēmuši Dieva svētības un dāvanas, un nu pieder pie manas īpašās Korintas draudzes. Esmu priecīga un pateicīga Dievam par šiem jauniešiem, par visiem, kas piedalījās un padarīja šo dienu viņiem īpašu, par Dieva nebeidzamajām svētībām un apsolījumu piepildījumiem.

AKTUĀLI

„...tumsība zūd, un īstā gaisma jau spīd.” 1Jņ. 2:8

Jauniešu nodaļa aicina visus adventistu jauniešus un viņu draugus piedalīties ceturtajā Ticības Festivālā, kas tradicionāli norisināsies oktobra trešajā sestdienā. Ticības Festivāls aicina dalīties ar to, ko Dievs devis jauniešiem – pirmkārt, tas ir laiks, ko dot viens otram un mūsu Dievam, otrkārt – kalpošana, piedaloties slavēšanas koncertā, treškārt – finansiāla palīdzība tiem, kas atrodas fiziskās un garīgās grūtībās!

Programma būs līdzīga iepriekšējiem gadiem – slavēšanas koncerts, labdarības izsole, vakariņas, laiks sadraudzībai un sarunām!

Jaunieši aicināti uz Ticības Festivālu pieteikties ar muzikāliem, teātra utml. priekšnesumiem, kā arī ņemt līdzi labdarības izsolei paredzēto noderīgo lietu un brīvpārīgo ziedojumu! Vairāk informācijas meklē –

jaunatne.adventisti.lv un twitter.com/jauniesi

Uz tikšanos Ticības Festivālā 20. oktobrī, 16:00, Baznīcas 12a!

*Inta Jākobsone
LDS Jauniešu kalpošanas nodaļa*

PIEKTĀ JAUNIEŠU KONFERENCE

Kādas ir Tavas pirmās asociācijas, izdzirdot vārdus „Jaunieši Kristum”? Vai Tev ir bijusi iespēja iepazīties ar mūsu mērķiem un to, ko darām? Ja vēlies uzzināt ko vairāk par šo kustību un par strauji tuvojošos jau piekto Jauniešu Konferenci, turpmākā informācija dos nelielu ieskatu tajā, kas mēs esam un par ko iestājamies...

Mēs, „Jaunieši Kristum” (JK), tiecamies iedvesmot Latvijas septītās dienas adventistu Baznīcas locekļus pilnīgi nodoties draudzes misijai un to sagatavot Trīs eņģeļu vēsts pasludināšanai šajā paaudzē. Rīkojot Jauniešu Konferences, mēs vēlamies iedvesmot jaunus cilvēkus būt darbīgiem, Kristū centrētiem, Bībelē balstītiem kristiešiem mūsdienu sabiedrības kontekstā, esot patiesiem Kristus pārstāvjiem savās ģimenēs, draudzēs, darba un mācību vietās... Īsāk sakot – visur, kur atrodamies. Jauniešu Konferenču organizēšanā ir iesaistījušies deviņi Septītās dienas adventistu draudžu jauniešu vadītāji, kā arī jaunieši no Rīgas I, Rīgas VII, Siguldas, Dobeles, Mazsalacas, Cēsu, Auces, Jelgavas, Slokas, Ogres, Tukuma, Ventspils un citām Latvijas Adventistu draudzēm. Šajā rudens Konferencē, kura būs jau piektā JK rīkotā Konference un norisināsies no 12. līdz 14. oktobrim Cēsis, Līgatnes ielā 1, dalībniekus sagaida 3 dienas nopietnā garīgā atmosfērā, ko veicinās neirozinātnieka un dvēseļu mantotāja vienā personā Jan Harry Cabungcal (Šveice) uzrunas. Konferences centrālā tēma, uz kuru tiks balstītas svētrunas un diskusijas, būs E. Vaitas citāts: „Augstāk, nekā spēj sniegt-

ties visaugstākās domas, sniedz Dieva ideāls Viņa bērniem. Dievišķīgums – Dieva līdzība – ir mērķis, kas jāsasniedz.” (Audzināšana, 1. nodaļa)

Konferences dalībniekiem būs iespēja ne tikai

klausīties iedvesmojošas svētrunas, bet arī dzirdēt citu brāļu un mūsu liecības un piedzīvojumus ar Dievu. Neizpaliks arī iespējas diskutēt mazajās grupās par praktiskām darbošanās iespējām vietējā draudzē Bībeles kontekstā. Konferences dalībnieki varēs doties evaņģelizācijā no mājas uz māju, kā arī uzrunāt garāmgājējus pilsētas ielās. Jauniešu Konference ir tiešām LIELISKA vieta, kur iepazīties ar ticības biedriem, pavadīt 3 dienas kristīgā sadraudzībā un smelties spēkus personīgai dvēseļu mantošanai, kas arī ir Jauniešu Konferenču centrālais mērķis – evaņģēlija pasludināšana šajā paaudzē.

Vēlies piedalīties? Visa nepieciešamā informācija par Konferenci būs atrodama JK mājas lapā www.jauniesikristum.com. Mēs Tevi gaidīsim!

DZĪVĪBAS MAIZE

Krā: Brālīt, esmu beidzot izdomājusi, kura maizīte man garšo vislabāk.

Krū: Nu, kura tad tā ir?

Krā: Tā ir dzīvā maize!

Krū: Ko? Dzīvā maize? Ko tad viņa tik dzīvu dara? Varbūt dejo un dzied, vai skaita alfabētu?

Krā: Tu, Krū, labāk pats vienreiz varētu kārtīgi iemācīties alfabētu, tad arī prastu izlasīt maizītes nosaukumus! „Dzīvā maize”, tā saucas ļoti garšīga maizīte, pilna ar gardām sēkliņām, un to var dabūt maizes veikaliņā pie vecā ozola pretī parkam.

Krū: Labi, labi, visi jau nevar to vien darīt, kā no rīta līdz vakaram dzenāt burtus pa grāmatām. Lai viņi rāmi stāv tajā burtu ģimenē – alfabētā. Gan jau es arī viņus kādreiz padzenāšu, bet nosaukums maizītei gan ir labs. Dzīvā maize. Varbūt, tādu ēdot, paliek ļoti, ļoti dzīvelīgs un stiprs?

Krā: Nezinu. Tikai es pie maizes veikaliņa dzirdēju interesantu sarunu. Divi cilvēki vēroja, kā vesels bars mazo, ēdelīgo zvirbulīšu kāri knābāja maizes drupačiņas, un viens no cilvēkiem otram teica: „Ja cilvēki tikpat kāri baudītu īsto Dzīvības Maizi,

kā šie mazie putniņi maizes drumstaliņas, tad mēs, cilvēki, dzīvotu paēduši un laimīgi laimīgā pasaulē.” Izklausās pēc tā, ka ir vēl kaut kāda vēl īpašāka un garšīgāka maizīte.

Krū: Jā, un no tās var palikt arī ne tikai paēdis, bet laimīgs arī.

Krā: Ja tik mēs varētu uzzināt, kas tā tāda ir par maizi un kur šādu maizīti var dabūt?

Krū: Es arī tādu labprāt ēstu un būtu riktīgi stiprs un vēl pie tam arī laimīgs!

Mamma: Es jums, bērni, varu pastāstīt, kas tā ir par Maizi.

Krū: Tu nu gan, mammucīt, esi gudra! Pastāsti.

Mamma: JĒZUS reiz teica: „ES ESMU dzīvības maize. Kas pie Manis nāks, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps nemūžam.”

Krū: Kā tas ir, ka JĒZUS ir dzīvības maize? To nu gan ir grūti saprast.

Mamma: Tas nozīmē, ka tie cilvēki, kuri DIEVA Vārdu lieto ikdienā, no tā tiek stiprināti. Tādiem ir spēks no šīs Maizītes būt sirsnīgiem, mīļiem, izpalīdzīgiem un draudzīgiem. Tie katru dienu

sarunājas ar JĒZU. Tie ir īsti DIEVA draugi. Tādi cilvēki klausās, ko JĒZUS saka, ņem to vērā un nekad JĒZU nesāpina, tāpēc ka viņi JĒZU ļoti mīl.

Krū: Tagad saprotu.

Mamma: Redziet, kādu varenu spēku dod šī Maize. Spēku mīlēt!

Krā: Nu, īsta Mīlestības maize! Laikam jau šo maizīti cilvēkiem dabūt ir ļoti grūti!

Mamma: Kāpēc tu tā domā?

Krā: Nu, tāpēc ka tik daudziem no viņiem tā spēka citus mīlēt vienkārši nav!

Tie mēdz būt kašķīgi, iedomīgi, ļauni un skaudīgi.

Krū: Jā, pilnīgs Dzīvās Maizes bads viņiem ir! To es jums teikšu!

Krā: Bet es domāju, ka tiem, kam šī maizīte ir, varētu padalīties ar tiem, kuriem tās nav!

Mamma: Jā, tu pareizi saki, tieši tam JĒZUS maize arī ir domāta. Tas ir tāpat, kā tu, Krā, šodien uzzinājusī par garšīgo maizīti veikaliņā, tūlī to pastāstīji brālim. Tad nu Krū tagad zinās, kur to var dabūt, un arī varēs to nogaršot.

Tāpat ir arī ar Dzīvo Maizi, kas dod spēku visam labajam cilvēkos augt. Kas to ir nobaudījis, noteikti ieteiks to nobaudīt arī citiem, tikai citu vietā to apēst gan nevar neviens.

Krū: Es arī savu maizīti labprāt apēdu pats.

Mamma: Cilvēka dzīve vislabāk pasaka to, ar ko tiek barota viņa sirds. Ja viņš nelieto Dzīvo Maizi, tad viņu pašu lieto pasaules pazudinošās lietas.

Krū: Tas viss, ko tu saki, ir tik nopietni, mammucīt. Man par to ir jāpadomā.

Mamma: Padomā gan, Krū. Tas ir to vērts.

UZDEVUMS

Ja pareizi izrēķināsi matemātiskos vienādojumus, atradīsi katram burtam atbilstošu ciparu un varēsi izlasīt Bībeles pantu, kas minēts Jāņa evaņģēlija 6.nodaļā.

5	9

5	9	4	11

1	21	3	6	8

					,
4	2	20	21	5	

7	2	9

18	8	7	11	9	20

18	13

						.
1	5	16	5	9	3	4

7	2	9

10	1	3	9

18	13

14	3	9

						,
4	2	20	21	5	9	

19	2	9

1	21	3	6	13	9

					.
4	15	17	3	12	20

$5 \times 2 - 2 + 1 = S$	$S = \underline{\quad}$
$8 - 6 : 3 + 7 = O$	$O = \underline{\quad}$
$2 \times (13 + 3) : 2 = B$	$B = \underline{\quad}$
$45 : 9 - 1 + 0 = M$	$M = \underline{\quad}$
$56 - 7 \times 5 - 10 = U$	$U = \underline{\quad}$
$64 : (12 - 4) - 3 = E$	$E = \underline{\quad}$
$(35 + 15) : 50 = D$	$D = \underline{\quad}$
$25 + 43 - 47 = Z$	$Z = \underline{\quad}$
$72 : 9 \times 2 - 13 = \bar{I}$	$\bar{I} = \underline{\quad}$
$4 \times 8 - 52 : 2 = V$	$V = \underline{\quad}$

$(15 + 49) : 8 + 0 = \bar{A}$	$\bar{A} = \underline{\quad}$
$4 \times 4 \times 4 : 32 = A$	$A = \underline{\quad}$
$20 - (50 \times 0) : 1 = I$	$I = \underline{\quad}$
$13 + 17 - 23 = K$	$K = \underline{\quad}$
$81 : 9 + 48 : 6 = \bar{Z}$	$\bar{Z} = \underline{\quad}$
$(6 + 12) \times 2 - 22 = \bar{S}$	$\bar{S} = \underline{\quad}$
$82 - 44 - 28 = \bar{E}$	$\bar{E} = \underline{\quad}$
$72 : (72 - 66) = G$	$G = \underline{\quad}$
$5 \times 10 : 2 - 10 = \bar{U}$	$\bar{U} = \underline{\quad}$
$45 - 33 + 6 = N$	$N = \underline{\quad}$
$(45 + 31) : 4 = T$	$T = \underline{\quad}$

jaun- nais

**Bībeles jaunā tulkojuma
atvēršanas svētki**

2012. gada 13. oktobrī

15.00 Dievkalpojums Rīgas Domā

18.00 Svinīgais pasākums

Splendid Palace, Elizabetes ielā 61

Ieeja brīva

Rīko:

www.bibelesbiedriba.lv

Atbalsta:

RĪGAS DOME

Informē:

LATVIJAS UNIVERSITĀTE